

NIEUWE AVONTUREN

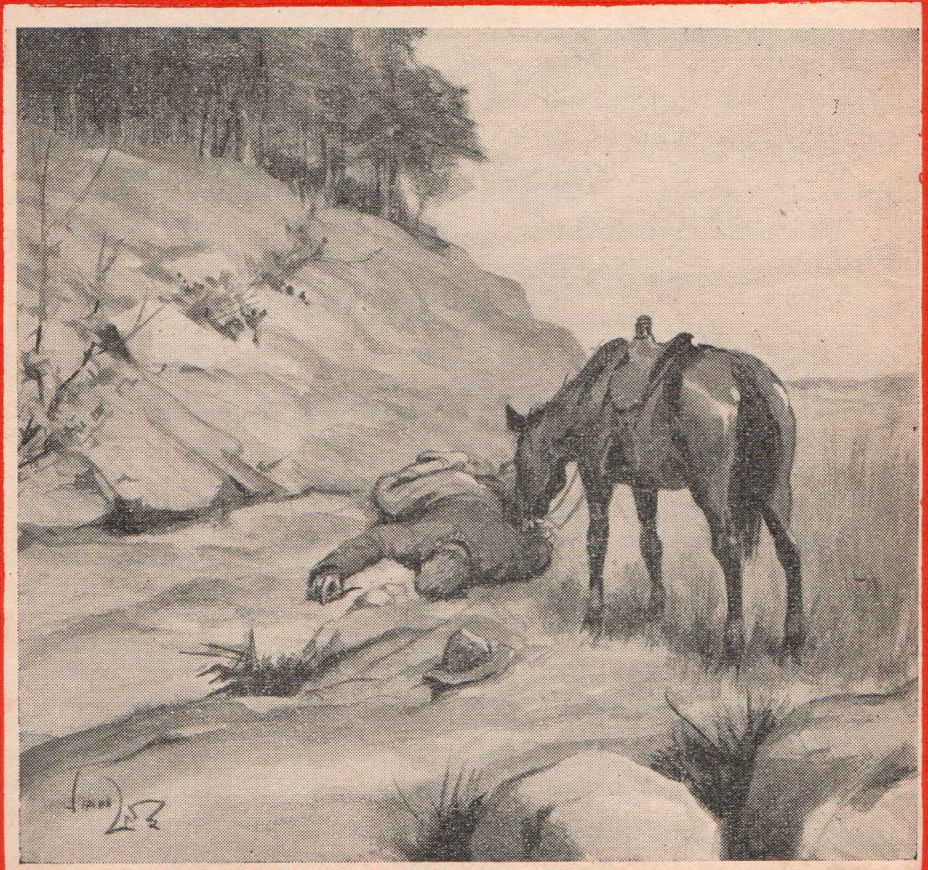
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE DUBBELGANGER

N° 2427

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Dubbelganger

HOOFDSTUK I

IN DE CANADESE STEPPEN

Op enige mijlen afstand van het fort Churchill, niet ver van de oever van de Hudson Baai, bewogen zich duizenden donkere stipjes.

Het was een kudde vee, die door de cowboys op hun vlugge paardjes naar de omheiningen werden gedreven, waar zij des nachts steeds moesten vertoeven, om te voorkomen dat er in de duisternis geen dier ontsnapte.

Voor de kudde uit reden twee mannen, beiden in de kracht van hun leven.

Zij waren alle twee gekleed in de zomersa draacht der cowboys, dat wil zeg-

gen in een wijd lederen broek, onderaan gespelden en met helgekleurde stiksels versierd, een rood linnen hemd, een halsdoek van dezelfde kleur en een grote hoed van licht vilt met brede aan een kant opgeslagen randen. Om het midden droegen zij een breed lederen gordel met koperen knopen versierd, waarin aan de linkerzijde een sterk mes met blinkend lemmet stak en aan de rechterzijde de tas met de onmisbare revolver.

Een hunner had bovendien als wapen een kort geweer, dat in een lederen holster stak en aan de rechterzijde voor

aan het zadel bevestigd was.

Hun beider uitrusting werd voltooid door de lasso, een zeer lang dun, zeer sterk koord, aan het einde van een lopende knoop voorzien, door middel waarvan de cowboys ook de vlugste ossen op een afstand van dertig meter zonder ooit te missen weten te strikken.

De jongste van de beide mannen kon nog geen dertig jaren oud zijn.

Hij had een gelaat, gebruid door een langjarig verblijf onder de blote hemel, waarin twee donkere ogen schitterden, die echter een trek van zwaar-moedigheid vertoonden, die er maar hoogst zelden van verdween.

Zijn metgezel was verscheidene jaren ouder en scheen een buitengewoon gezag uit te oefenen over de andere cowboys, die hem meestal gehoorzaamden, hetgeen zeker een wonder mocht heten bij dit woelige, bandeloze volkje, waaronder heel wat onguere elementen schuilden en dat maar al te spoedig klaar stond met mes en revolver, als er een van die talloze twisten uitbrak, zonder welke een cowboy met eren zijn leven niet kon denken.

Zoals gezegd was deze man misschien een jaar of veertig, maar niettemin was zijn haar reeds spierwit en vertoonde zijn gelaat diepe groeven.

De naam van de jonge man was Dick Wilton, die van zijn metgezel Alfred Goldney.

Ondanks het grote verschil in leeftijd hadden zij zich van den beginne af tot elkaar aangetrokken gevoeld door een meerdere beschaving, die hen toren hoog deed uitsteken boven hun kameraden, ofschoon zij er zich wel voor wachttten, zich ooit op die meerderheid te laten voorstaan.

Geruime tijd hadden de mannen zwijgend naast elkander voortgereden. Toen zij in de verte de reusachtige omhelming in het oog kregen, juist toen de roodgloeiende zon onder de kim verdween, slaakte Goldney een diepe zucht.

— Alweer een dag verstreken, zei hij op zachte toon.

— Heb je dan zo het land aan dit leven? vroeg Wilton.

— Het is misschien een heel goed leven voor de talrijke hier aanwezige Russische boeren, Roemeniërs en Bulgaren, die steeds als het ware onder de zweep van de landeigenaar zijn voortgejaagd en van tijd tot tijd met de knoet werden afgeranseld, maar het is geen leven voor mannen, die de beschaving hebben gekend.

— Je hebt gelijk, riep Wilton, voor die mannen die in hun vaderland afgeranseld zijn, die evenals die ossen achter ons behandeld werden, en door hard te zwoegen ternauwernood hun gezin het leven konden houden, moet het wel zijn alsof zij van de hel in de hemel kwamen. Zij krijgen hier een goed loon, zij worden tot hun eigen verbazing als mensen behandeld, zij zijn vrije burgers van het grote Amerika geworden, zij kunnen uren achtereen te paard door de steppen zwerven, zij kunnen aan het einde van de week na de ontvangst van hun loon met de meisjes gaan dansen in een van de talrijke danshuizen van Fort Churchill. Het moet voor hun een paradijs zijn.

Goldney had met gebogen hoofd toegeluisterd.

— En... daar zijn ze dan ook tevreden mee, maar... hoe staat het met ons? vroeg hij op sombere toon. Je hebt me nooit een blik willen gunnen in je verleden, maar toch weet ik van je dat je een goede opleiding hebt genoten. Je spreekt even goed Frans, Engels als Duits, hetgeen zeker een bijzonderheid voor Engelsen mag worden genoemd. Je kent de geschiedenis van je land grondig, kortom, je bent een ontwikkeld Engelsman.

Terwijl zijn makker sprak was Wilton bleek geworden.

Hij legde nu onder het rijden zijn hand op de schouder van zijn metgezel en zei op zachte toon:

— Je weet wel dat ik je alles toevertrouwd heb, en dat ik in jou een ware steun heb gevonden in de moeilijke tijden, die ik hier heb doorgemaakt, maar er zijn in mijn verleden dingen waarover ik niet meer mag praten. Zelfs niet met jou.

— Ik kan mij dat wel begrijpen, her-

nam Goldmey en ik neem het je volstrekt niet kwalijk. Ieder mens kan wel van die geheimen in zijn leven hebben, waarover hij niet kan praten.

— Zo is het, zei Wilton op half fluiserende toon, zodat de andere het nauwelijks kon verstaan.

Enige tijd reden de mannen weer zwijsend voort.

Toen hernam Goldney:

— Verlang je erg naar je land terug?

Wilton knikte zonder dat een woord over zijn lippen kwam.

— Je bent immers uit Sussex? vervolgde hij.

Wederom knikte de jongste.

— Dan zijn wij uit hetzelfde graafschap, hernam Goldney.

Een diepe rimpel vertoonde zich tussen de donkere wenkbrauwen van de jongeman.

— Ik kan nog niet terug. Er zijn duizend redenen die mij naar huis terug roepen, maar er zijn er nog veel meer, die mij met ijzeren hand hier houden.

HOOFDSTUK II

DE ADVERTENTIE

Goldney had aandachtig toegelisterd.

— Meen je... je jong gestorven vrouw? vroeg hij, terwijl hij op zijn beurt de hand op de schouder van zijn jonge metgezel legde en hem met genegenheid aankeek.

De ogen van Dick schoten vol tranen.

— Ik hield zeker zeer veel van Mary, maar toch, neen, als ik eerlijk moet zijn, dan geloof ik niet dat haar graf mij hier zou houden.

— Hoe lang ben je getrouwd geweest?

— Nog geen vol jaar. Toen nam een kwaadaardige koorts haar binnen enkele dagen van mij weg.

— Maar haar kind dan? Je kleine Francis?

De jonge man boog het hoofd.

— Julst voor hem zou ik zo gaarne weg willen uit deze eindeloze steppen, die mij vaak zo ontzettend zwaarmoedig maken. Wat moet er van de jongen worden als hij hier opgroeit te midden van de cowboys, waaronder er zeker zijn met een hart van goud, maar toch ook lieden, die ik niet gaarne mijn vrienden zou noemen.

— Is de kleine vent nog altijd in Churchill?

— Ja, het kan niet anders. Het is onmogelijk hem hier bij mij te houden.

— Is hij daar goed verzorgd?

— Uitstekend. Hij is bij een mijner vrienden, een Engelsman, evenals ik en zijn vrouw verzorgt de jongen alsof hij een harer vijf kinderen was.

— Je gaat hem morgen zeker bezoeken.

— Zoals iedere zondag, antwoordde Wilton, en ik kan je niet zeggen hoe ik naar die dagen verlang. Ik bevind mij dan tenminste weer te midden van een zekere beschaving.

Er ligt een klein garnizoen en de stedelijke commandant en zijn officieren zijn gentlemen. Bovendien vind ik er dagbladen, al zijn zij dan niet bepaald van dezelfde dag.

Onder het spreken hadden de beide mannen de omheining bereikt.

Reeds hadden de bedienden die daar binnen de wacht hielden, de twee grote vleugeldeuren opengeworpen.

Het duurde wel een half uur voor de hele kudde binnen was.

Het was toen bijna volkomen donker, en in de duisternis schitterden slechts hier en daar de lichtjes van de lantaarns, gedragen door de wakers, die zich moesten overtuigen dat alle deuren goed gesloten waren en er geen uitgehongerde prairie-honden of een verdwaalde beer kon binnendringen.

Na hun paarden te hebben ontzaddeld en verzorgd, verzamelden de cow-

boys zich in groepjes voor de hutten.

De bierkroezen werden te voorschijn gehaald en al spoedig klonken bij de tonen van een gitaar en harmonica of de driekante mandoline der Russen de melancholieke Slavische liederen, nu en dan plotseling uitlallend in woest hartstochtelijke kreten.

Maar langzamerhand verflauwde al dit lawaai en om tien uur was alles stil.

* * *

De volgende ochtend was Dick Wilton al vroeg op.

Hij ging zijn paard uit de stal halen, een van die zonderling gevlekte dieren, waaraan men de naam koepaarden heeft gegeven en legde het dier het zware zadel op de rug.

Hij waste zich aan de gemeenschappelijke stenen kom die zich midden op een pleintje bevond, droogde zich af met zijn halsdoek, knoopte deze om, deed zijn lederen gordel om, drukte zich de vilten hoed op het hoofd en wierp zich met een luchtige sprong op het paard, dat hem gedurende al die tijd als een hondje was gevolgd.

Hij bracht zijn paard in snelle galop en sloeg de weg in naar Churchill.

Hij reed dit dorp binnen, toen de bewoners juist ontwaakt waren en hield zijn dampend paard niet eerder in, dan voor het huis van zijn vriend, waar zijn kleine Francis vertoefde.

Men had hem waarschijnlijk uit de verte reeds zien aankomen, want het duurde niet lang of de deur werd geopend en er verscheen een jonge vrouw op de drempel met een ventje van vier jaar op de arm, dat blijkbaar pas uit zijn bedje was gehaald, en met zijn knuistjes de slaap uit zijn donkere kijkers wreef, maar daarop aanstonds de armpjes uitstrekke naar de man, die op de drempel stond.

Zonder een woord te zeggen, nam Dick het kind van de vrouw over en overlaadde het blozende gezichtje met kussen.

Toen pas stak hij de jonge vrouw de hand toe en zei:

— Goede morgen, Ann. Daar ben ik weer. Is deze ondeugende jongen de hele week braaf geweest?

— Zeg maar ja, tante Ann, kraaide de knaap, terwijl hij spartelde om los te komen.

Zijn vader zette hem op de grond.

Nu ging er een tweede deur in de gang open en er trad een man te voorschijn met een lange baard, die naar Dick toekwam en hem hartelijk de hand schudde.

— Ik ben blij dat ik je weer zie, Dick, riep hij met stentorstem uit.

— Is er iets nieuws, vroeg Wilton, terwijl hij het vertrek binnenging waaruit zijn vriend te voorschijn was gekomen.

— Niets, want dat deze dekselse jongen ons de oren van het hoofd eet, is van ouds bekend. Ik kan je aan een paar kranten van drie dagen geleden helpen en dat is alles.

— Nu, daar zal ik het dan maar mee moeten doen, zei hij lachend.

— Maar voorlopig mag je niet gaan zitten, zei de jonge vrouw. Je hebt een lange rit achter de rug, en ik ben er zeker van dat je nog niets gegeten hebt.

— Goed geraden, zei de cowboy; om je de waarheid te zeggen heb ik er mij de tijd niet voor gegund.

Fred Hamilton, zo heette de vriend van Dick, nam de jongeman onder de arm en bracht hem naar een goed voorziene tafel.

Daar stond vers brood, boter, een schotel met mals ossenvlees en een kan melk.

Aanstonds zetten zij zich allen aan de maaltijd.

Dick had zijn zoontje naast zich genomen en wendde geen oog van de knaap af, die blijkbaar dol blij was met de komst van zijn vader.

— Je moet mij toch eens zeggen, Dick, zei de jonge vrouw, hoe je er toe bent gekomen naar deze afgelegen streken te trekken en je als cowboy te verhurten? Je beschaving zou je toch recht hebben gegeven op een betere plaats in de maatschappij?

Wilton haalde de schouders op.

— Met die beschaving is het niet zo best gesteld, zei hij bitter. Mijn beschaving is er een van dertien in een dozijn. Dat wil zeggen dat ik een ge-

wone school heb bezocht tot mijn zestiende jaar, waar ik voor de leus wat studeerde, maar mijn tijd voornamelijk doorbracht met rijden en rossen. Dat was het enige wat ik goed kende en dat mij hier dan ook te stade is gekomen.

Fred Hamilton en zijn jonge vrouw wisselden een schuinse blik.

Er was veel in het leven van hun vriend waarvan zij geen kennis droegen en waarnaar zij ook nooit gevraagd hadden, maar zoveel wisten zij wel, dat hij in de maatschappij een veel betere positie behoorde te bekleden dan welke hij thans innam.

Toen het maal geëindigd was ging Dick Wilton met zijn stapeltje kranten in de brede vensterbank zitten voor het grote raam dat op het achtererf uitzag.

Spedig was Wilton geheel in zijn lectuur verdiept.

Het was zo lang geleden dat hij enig bericht uit de beschaafde wereld had gekregen dat hij geen letter oversloeg, maar ieder blad van het begin tot het einde spelde alsof ieder woord de diepste wijsheid verkondigde.

Hij had de « World » reeds gelezen, daarna de « New York Herald » en begon nu met de « New York Times », het blad dat in geheel Amerika het meest gelezen werd.

Het was nu stil in het vertrek geworden.

De kleine Francis speelde dicht bij de vensterbank met een klein ruwhouten wagentje dat Hamilton voor hem getimmerd had.

Van tijd tot tijd wierp hij zijn vader een verlangende blik toe, als om hem er aan te herinneren, dat de tijd voor het spel was angebroken.

Op een gegeven moment stond Wilton met een ruk op.

Het blad ritselde in zijn hand, zijn ogen waren star op een advertentie gericht op een der laatste pagina's.

Toen liet hij het blad zakken en wreef zich over de ogen als iemand, die niet weet of hij waakt of droomt.

Toen hief hij het blad weer op en

las half binnensmonds de volgende advertentie:

« Indien Richard, graaf van Carnduff zich nog in leven bevindt, wordt hij in zijn eigen belang nadrukkelijk aangeraden zich aanstonds naar Londen te begeven en zich te vervoegen bij notaris Deacon, Fenchurchstreet, 27. Deze kan hem nu reeds mede delen dat graaf Edward Carnduff overleden is en dat steller dezes belast is met de ten uitvoerlegging van de uiterste wilsbeschikking van de overledene. »

Wilton werd zo bleek als een dode en het blad gleed uit zijn vingers op de vloer.

Toen wierp hij een verwilderde blik om zich heen en vestigde zijn ogen ten slotte op de spelende knaap, die van het gehele toneel niets gemerkt had.

Wilton trad op de jongen toe, tilde hem op en drukte hem hartstochtelijk aan zijn borst.

— Arme vader, mompelde hij in zich zelf, als hij me maar vergeven heeft, dan is alles goed, maar ik heb geen seconde te verliezen, ik moet onmiddellijk vertrekken. Ik zal je dus toch een toekomst kunnen verzekeren, Francis, die de kleinzoon van Lord Edward Carnduff waardig is.

Hij zette de jongen neer en wierp een blik uit het raam.

Heel aan het einde van het grote erf ontwaarde hij de jonge vrouw van zijn vriend.

Hij nam zijn zoontje bij de hand, liep snel het huis uit en naar haar toe.

Wilton duwde de knaap naar haar toe en riep opgewonden:

— Houd de jongen zo lang bij u, ik moet onmiddellijk naar de ranch terug.

— Zo ineens? riep de jonge vrouw verbaasd uit.

— Ja aanstonds.

— Wacht je dan niet tot Fred terug is? vroeg zij.

— Daar heb ik geen tijd voor, ik kom trouwens onmiddellijk weer terug.

De jonge vrouw keek Wilton verbaasd aan; zij zag wel dat hij in grote opwinding verkeerde, maar kon zich volstrekt niet voorstellen wat er ge-

beurd kon zijn in de korte tijd van haar afwezigheid.

Zij weerhield echter de vraag die op haar lippen lag en vergenoegde zich met de kleine Francis naar zich toe te trekken :

— Ik zal goed voor hem zorgen. Je komt dus aanstonds terug?

— Zo gauw ik maar kan, Mary en dan zal het zijn om misschien voor lange tijd afscheid van jou te nemen.

— Maar wat...?

— Neen, ik kan je nu niets zeggen, je zult alles wel horen zodra ik terug ben.

Hij nam de knaap nogmaals op, kuste hem op de wangen en zette hem weer neer en snelde naar de stal, waar zijn paard zich te goed deed aan een bos hooi.

Hij zadelde het dier zo snel hij kon, bracht het op de weg, wuifde de jonge vrouw die op de drempel was komen staan nog een vaarwel toe, wierp zich in de zadel en galoppeerde heen.

Duizenden gedachten woelden wild in zijn hoofd dooreen.

Hij meende het vaderlijke huis terug te zien, zo groot als een paleis met zijn vele grote zalen en de talrijke bedienden die op zijn wenken vlogen.

Het was hem als rook hij de lucht opnieuw van de duizenden rozen in het grote park dat bij het kasteel behoorde.

Hij meende zich opnieuw te zien jagen en vissen op het landgoed van zijn vader.

Talrijke beelden warrelden door zijn hoofd, zodat hij in het geheel niet lette op zijn omgeving.

Snel als de wind vloog het paard voort.

Plotseling struikelde het dier...

Dick Wilton, eensklaps aan zijn dromerijen ontruikt, wilde het paard ophouden, maar het vurige dier maakte een geweldige sprong, struikelde nogmaals en wierp zijn berijder af.

In een grote boog vloog Dick uit het zadel.

Hij botste met het hoofd tegen een grote steen, die ter zijde van de weg lag.

Nog even richtte hij zich op, slaakte een zware zucht, viel toen weer terug, en bleef bewegingloos liggen.

Het paard was opgesprongen en kwam nu langzaam naar het bewegingloze lichaam toe stappen.

Daar bleef het staan en snuffelde behoedzaam over het bleke gelaat, waarover een dun straalje bloed vloeide.

Toen hief het dier de kop op en liet een klagend gehinnik horen, dat ver over de vlakte weerklonk.

Een ogenblik scheen het schrandere dier zich te bedenken en draafde toen snel weer over de brug naar het dorp terug.

Het paard stond niet stil voor het de woning had bereikt, waarin het zijn meester zo dikwijls gebracht had.

Fred Hamilton, die juist was teruggekeerd en voor het raam stond, uitte een kreet van schrik, toen hij het paard zag staan.

Zijn jonge vrouw had hem zoëven het zonderlinge gedrag van Wilton medegedeeld.

Hij snelde naar het erf en riep haar reeds uit de verte toe:

— Er moet een ongeluk met Dick gebeurd zijn. Het paard is zonder hem teruggekomen.

Zonder op haar antwoord te letten snelde hij naar de stal, zadelde zijn eigen paard en galoppeerde weg, ving het onbereden paard op en rende het dorp uit over de smalle houten brug de prairies in.

Het duurde niet lang of hij had het bewegingloze lichaam van zijn vriend ontdekt.

Direct steeg hij af, knielde naast de zwaar gewonde neer, en wierp een blik om zich heen, maar de prairie was verlaten op deze vroege zondagochtend.

Toen aarzelde hij niet langer, maar nam het roerloze lichaam in zijn sterke armen, legde het dwars over het zadel van een der paarden, sprong op de rug van het andere en reed stapvoets terug.

Voor de deur van het ziekenhuis, waar de enige geneesheer van het dorp woonde, hield hij stil.

De twee verpleegsters, die de inrichting

ting rijk was, kwamen naar buiten.

Zij hielpen de bewusteloze man naar binnen dragen en op een der bedden in de ziekenzaal leggen, die op dit ogenblik geheel ledig was.

De dokter, die onmiddellijk gewaarschuwd was, kwam toelopen, onderzocht de wonde nauwkeurig en schudde met een bedenkelijk gelaat het hoofd.

— Een hersenschudding, denk ik, zei hij op zachte toon tot Hamilton, die er met bleek gelaat bij stond.

— Gevaarlijk, dokter? vroeg hij.

De geneesheer haalde de schouders op.

— Als die bewusteloosheid langer dan vier uur aanhoudt, vrees ik voor zijn leven.

Met een gebaar van wanhoop hief Hamilton de armen ten hemel.

De geneesheer gaf enige aanwijzingen aan de beide verpleegsters die de gewonde aanstonds verbonden en hem een ijskompres op het hoofd legden.

Daarop wendde de geneesheer zich tot Fred Hamilton met de woorden.

— Gij kunt hier niet blijven, ik beloof u echter, dat ik alles in het werk zal

stellen om hem te redden. Kom over een paar uur terug, dan weet ik meer.

Hamilton slaakte een diepe zucht en zei op korte toon:

— Ik zal er zijn, dokter.

Hij keerde naar zijn huis terug en vertelde zijn vrouw zijn ervaringen. Tevergeefs poogde Hamilton en zijn jonge vrouw de beweegreden te doorgronden, die hun vriend er toe gebracht hadden zo plotseling hun huis weer te verlaten.

Zij trachtten de kleine Francis te ondervragen, maar het ventje wist hen niet wijzer te maken.

Op het afgesproken uur begaf hij zich weer naar het ziekenhuis, waar de dokter hem ontving met een ernstig gelaat.

— Hoe is het? vroeg Hamilton met gesmoorde stem. Leeft hij?

— Hij leeft, antwoordde de dokter, en ik hoop hem ook in het leven te houden, maar ik vrees, dat zijn hersens door de val veel hebben geleden en het kan best zijn, dat hij voor goed zijn geheugen heeft verloren.

HOOFDSTUK III

DE ERFGENAAM VAN LORD CARNDUFF

Raffles was bezig zich te kleden in de slaapkamer van zijn villa in de Cromwellstreet, welke hij reeds lange jaren bewoonde onder het mom van Lord William Aberdeen, de welbekende Engelse filantroop, die in geheel Londen bekend was wegens zijn grote rijkdommen en zijn menigmaal fabelachtige giften aan verschillende instellingen van liefdadigheid en openbaar nut.

Hij was juist bezig met grote zorg de witte das te strikken, die bij zijn avondtoilet behoorde, toen de deur geopend werd en zijn vriend Charles Brand binnentrad.

Deze was reeds geheel gekleed in een keurig smoking.

Over de schouder droeg hij een met paarse zijde gevoerde, zwarte cape.

— Klaar, Edward? vroeg hij opgewekt. Men zal je op de club missen.

— Waarom vanavond juist speciaal, vroeg Raffles, terwijl hij zijn rok aantrok.

— O, vanavond niet meer dan andere avonden, hernam de jonge man, maar ik geloof, dat je oude vriend Cedric Lawson er naar verlangt, je weer eens te spreken.

— Het is waar, dat wij elkander een jaar lang niet meer gezien hebben en dat spijt mij werkelijk, omdat hij een der weinige mannen is, die ik met trots mijn vriend zou kunnen noemen, als ik niet toevallig was wie ik ben, voegde hij op bittere toon er aan toe. Lawson is een zeer hoogstaand man, en voor een edelman ook buitengewoon ambidruk.

Raffles had onder het spreken zijn hoed opgezet en de beide vrienden verlieten nu het vertrek.

Voor het hek van de kleine voortuin stond reeds een donker blauw gelakte auto geparkeerd.

Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles zat achter het stuur.

— Naar de Windsor Club, zei Raffles kortaf.

De beide vrienden stapten in en in minder dan een kwartier stopte Henderson voor het gebouw van de beroemde club, dat zich in de Oxfordstraat bevond.

Nauwelijks waren zij binnen, of een oud heer met lang, wit haar en een glad geschoren gelaat trad met uitgestoken handen op Raffles toe.

Het was Cedric Lawson, de vriend van Lord Aberdeen, een notaris, die zijn praktijk sedert enige jaren had neergelegd.

— Wat doet het mij genoegen, mijn waarde William, riep hij uit, dat ik je eindelijk weer terug zie.

Raffles beantwoordde de handdruk met warmte en zei:

— Ik ben geruime tijd uitstедig geweest, en ik hoor, dat gij het zeer druk hebt gehad in de laatste tijd.

— Dat is inderdaad het geval. Mijn praktijk heb ik er weliswaar aan gegeven, maar niettemin komen nog vele vrienden mij om raad vragen, en houd ik, om wat om handen te hebben, nog enkele zaken aan. Maar voor het merendeel heb ik mijn praktijk overgedaan aan mijn oude vriend Deacon, die ik aanstonds hier verwacht. Ik stel er prijs op, hem aan de leden van onze club voor te stellen. Hij is een vrijgezel, en ik vrees, dat hij een beetje mensenschuw begint te worden. Ik heb het daarom mijn plicht geacht, hem wat meer met zijn medemensen in aanraking te brengen.

— Het zal mij aangenaam zijn, met een goed vriend van een mijner eigen vrienden kennis te maken, zei Raffles.

Nadat het gesprek algemeen was geworden, werd de deur opnieuw geopend en er trad een oud heer binnen, die reeds op een afstand zijn beroep ver-

ried.

Thomas Deacon was inderdaad het type van de Engelse notaris.

Hij zocht enige ogenblikken rond in de zaal, die op het ogenblik bijna geheel gevuld was, en vond ten slotte zijn vriend aan de grote tafel bij de vice-president zitten.

Lawson kreeg op ditzelfde ogenblik zijn vriend in het oog, en stond op om hem te verwelkomen, waarna de beide heren naar de tafel terugkeerden.

— Sta mij toe, mijn waarde William, dat ik je mijn vriend Deacon voorstel. Een notaris met een van de drukste praktijken van geheel Londen.

Raffles was opgestaan en reikte de notaris de hand.

Ook Brand was opgestaan.

— Het is mij aangenaam, kennis te maken met een goed vriend van Cedric Lawson, mijnheer. Sta toe dat ik u in kennis breng met mr. Charles Brand, mijn trouwe vriend en secretaris.

De beide mannen schudden elkaar de hand en daarna namen zij met hun viereen plaats aan een der kleine tafels die langs een der wanden geschaard was.

Zodra zij gezeten waren, vroeg Raffles:

— Mag ik vragen of gij de notaris Lawson zijt, wiens naam genoemd wordt in de advertentie betreffende Earl Carnduff, die dezer dagen in de meeste Engelse bladen gestaan heeft?

De notaris keek enigszins verwonderd op.

— Hebt gij die advertentie gelezen mylord? vroeg hij.

— Dat heb ik inderdaad mijnheer, antwoordde Raffles, want zij moest wel in het oog springen, daar zij met vette letters was gedrukt.

— Dat is zo, mylord. De advertenties hebben een hoop geld gekost, maar dat kon er wel af, omdat het hier een zaak van zeer groot belang betreft. Het gaat om miljoenen, moet gij weten.

— Lord Carnduff was dus zeer vermogend? vroeg Raffles belangstellend.

— Buitengewoon, antwoordde de notaris.

— Is er iets bijzonders met de erfgenaam van graaf Carnduff gebeurd?

— Weet ge dat niet eens? vroeg Lawson terwijl hij zijn wenkbrauwen optrok; dat verbaast mij, want de geschiedenis van de Carnduffs heeft indertijd groot opzien gebaard.

— Hoe lang is dat geleden? vroeg Raffles.

— Ongeveer een jaar of acht.

Raffles dacht even na.

Toen zei hij:

— Als ik mij niet vergis, vertoefde ik toen juist buitenslands. Indien de zaak het vertellen waard is, wees dan zo goed en deel mij alles mede, want ik wil niet ontkennen dat ik een zwak heb voor die « chronique scandaleuse » van onze eigen stand.

— Als dat zo is, mylord, dan zult gij uw hart kunnen ophalen, merkte de notaris op, want de zaak van de Carnduffs is zelfs op dit ogenblik nog bij vele Londenaren in herinnering, en dat betekent nog al wat in deze tijd van snel leven.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, zei Raffles.

Hij haalde zijn gouden sigarettenkoker te voorschijn, stak een sigaret op en zette zich tot luisteren.

— Gij moet dan weten, mylord, zo begon notaris Deacon, dat Lord Edward Carnduff een echt Engels edelman was, dat wil zeggen, vervuld van een trots op zijn naam, die daarop niet het minste vlekje duldde.

Hij had maar één zoon, Richard gehe-

ten. Zo kalm en flegmatiek als de vader was, zo hartstochtelijk en vurig van temperament was de zoon.

Zijn vader had voor hem 'n jong meisje op het oog, even vermogend als hij, althans in die tijd nog, want door een noodlottig ongeluk heeft haar vader bijna zijn gehele fortuin verloren. Maar al te vaak is zulk een keuze van de ouders een ongeluk gebleken voor de kinderen, maar in dit geval wilde een gelukkig toeval dat de jongeman het meisje gaarne mocht leiden.

— Hoe was haar naam, vroeg Raffles?

— Dorrit Donaldson, antwoordde de notaris.

Op het horen van die naam wisselden

Raffles en Brand een snelle blik, die echter door niemand werd opgemerkt.

— Kent gij die naam? vroeg Lawson.

— Wel eens gehoord, antwoordde Raffles.

— Welnu, het geluk was zeker met de jongelieden geweest als er niets tussenbeide was gekomen, in de vorm van een andere vrouw.

— Een medeminnares zeker? vroeg Raffles.

De notaris haalde de schouders op.

— Het is maar wat men een medeminnares gelleeft te noemen, zei hij. Zij was aan het toneel een zogenaamde chanteuse, en niet veel zaaks. Men vertelde elkander bijzonderheden van haar levensloop, welke ik u nu maar besparen zal.

— Zeker een schoonheid? vroeg Raffles.

— Dat was zij, mylord, dat moesten zelfs haar grootste vijandinnen beken-

nen.

— En zij lokte hem zeker van Miss Donaldson af.

— Was het daar maar bij gebleven,

mylord, hernam de notaris op zachte toon. Hij heeft om haar gevochten.

— Neen toch, riep Raffles verwonderd uit.

— Ja, ik kan mij wel begrijpen dat het u verbaast, want het is onder de Engelse adel zeker geen gewoonte om voor dergelijke juffertjes de degen te trekken of een medemens overhoop te schieten.

— Hield hij van die vrouw?

— Dat moet wel, mylord, riep de notaris uit. Men duelleert, toch niet voor een vrouw die ons onverschillig is.

— Had het duel een noodlottige afloop? vroeg Raffles.

— Richard Carnduff kreeg een lichte wonde aan de rechter benedenarm, de ander kreeg een prik in de zijde, die hem op de rand van het graf bracht, maar waarvan hij toch langzaam is genezen.

— En is daarmee de zaak uit?

— Helaas niet, mylord, het ergste moet nog komen, want een vriend is het geval dadelijk gaan overbrengen niet alleen aan de oude graaf, maar ook

aan het meisje.

— Wat een ellendeling, kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

— Dat moogt gij wel zeggen, Mr. Brand, hernam de notaris op droge toon.

— Ik hield van dat jonge meisje alsof zij mijn dochter was en ik kan u verzekeren dat de slag raak was. Wat de oude vader van Richard betreft, dat was verschrikkelijk. Hij wilde hem zelfs niet eens terugzien, maar liet hem door een bediende, een bediende, hoort gij wel? een kort briefje brengen, waarin hij hem mededeelde dat hij hem niet meer wilde zien, daar hij de naam van het geslacht Carnduff door het slijk had gesleurd.

Er heerste geruime tijd zwijgen, nadat de notaris uitgesproken was.

Raffles was de eerste die weer het woord nam.

— Ik moet u zeggen dat het mij onbegrijpelijk voorkomt: een vader die zijn enige zoon verstoot en zodoende ook het geluk van een jong meisje vernietigt, het klinkt bijna ongelooflijk.

De notaris haalde de schouders op.

— Als gij de oude Carnduff gekend had, mylord, dan zoudt gij die opmerking waarschijnlijk niet gemaakt hebben; hij was buitengewoon trots en het denkbeeld dat zijn enige zoon, de spruit uit een eeuwenoud geslacht een tweegevecht had aangegaan ter wille van een tingel-tangel-meid, was hem onverdraaglijk.

— En het jonge meisje, Dorrit Donaldson, vroeg Raffles?

— Zij heeft het zich heel erg aange trokken. Nog geen drie maanden nadat Richard Carnduff vertrokken was, kwam men aanzoek doen om haar hand, maar zij weigerde.

— Wie was het, die er zo vlug bij was?

— Een vroegere vriend van Richard Carnduff.

— Zo... zo... was alles wat Raffles antwoordde terwijl hij een nieuwe sigaret opstak.

Hij blies een rookwolkje naar de zoldering en vroeg:

— Heeft men van Richard Carnduff niets meer gehoord nederband?

— Eénmaal, mylord; toen zijn jonge vrouw in Amerika stierf, heeft hij dit aan zijn vader geschreven, en ook het feit dat zij hem een zoontje geschonken had, dat nu ruim drie jaar moet zijn.

— En nu is de oude Lord Carnduff zeker gestorven?

— Zoals gij zegt; van daar die advertentie. Ik ben lange jaren achtereen de raadsman van Lord Carnduff geweest en ik wist onder andere, dat in zijn laatste levensdagen, toen hij zijn einde voelde naderen, hij diep berouw had over zijn daad en op middelen peinsde die weer ongedaan te maken. Hij droeg mij op de verblijfplaats van zijn zoon uit te vinden, veranderde zijn testament, en drukte mij op het hart, niet te rusten voor ik zijn zoon terug had gevonden en in het bezit had gesteld van het vermogen dat hij had nagelaten. De advertentie, die gij hebt gelezen is daar een begin van.

— Denkt gij dan dat Richard Carnduff zich in Engeland bevindt?

— Integendeel, mylord, ik denk dat die kans zeer gering is; waarschijnlijk is hij nog in Canada of in de Verenigde Staten, maar voor die paar honderd pond sterling meer, wil ik natuurlijk niet de kans lopen, dat hij de advertentie niet zou lezen, als hij toevallig eens naar Engeland teruggekeerd mocht zijn.

— De advertentie staat dus ook in de Amerikaanse bladen?

— Ja, in de meest gelezen bladen van de Verenigde Staten en Canada.

— Men is er natuurlijk zeker van dat Richard Carnduff inderdaad met die vrouw in relatie heeft gestaan? vroeg Raffles na een poos.

— Men heeft een zeer teder briefje van haar in de zak van zijn overjas gevonden.

— Het is een droevig verhaal, mijnheer Deacon, zei Raffles op ernstige toon. Wat is er met dat meisje gebeurd? Is zij ongetrouwd gebleven?

— Ja, mylord, maar dat heeft zeker niet aan de aanbidders gelegen, want die kwamen in drommen opdagen.

— Heeft Richard Carnduff nooit een poging gedaan om haar terug te zien?

— Neen, nooit.

Onmiddellijk na de ontvangst van het briefje van zijn vader heeft hij een paar van zijn eigendommen verkocht en is spoorloos verdwenen.

— En gij zegt mijnheer de notaris, dat de vader van Dorrit Donaldson een gedeelte van zijn vermogen verloren heeft?

— Een groot gedeelte, mylord. Zij kunnen van het overgeblevene behoorlijk leven en dat is alles.

Raffles keek enkele ogenblikken strak voor zich uit en zei toen:

— Gij hebt mij een belangwekkend verhaal gedaan, mr. Deacon, ik hoop nu maar dat Richard Carnduff de advertentie heeft gelezen, want wie weet in welke ellendige omstandigheden hij verkeert. Onze adellijke jongelui kunnen zeer goed schieten en paard rijden, maar dat is meestal niet voldoende om er zijn brood mee te verdienen.

Een uur later wandelden Raffles en Charles Brand naar hun huis, dat zich op slechts een half uur lopens van het clubgebouw bevond.

Raffles had de auto weggestuurd die de beide vrienden zou komen halen.

Hij zo wel als Brand waren in gedachten verzonken.

Toen merkte de jongeman op:

— Het is een treurige geschiedenis; die oude man met zijn overdreven denkbeelden heeft nu wellicht twee mensenslevens verwoest.

— Het is zeker dat het meisje zich de zaak zeer heeft aangetrokken, zei Raffles, maar wat Richard Carnduff betreft, hij schijnt haar nogal gauw vergeten te zijn, daar hij reeds een paar jaren later trouwde.

De twee vrienden wandelden enige tijd zwijgend voort, tot Brand opkeek en zei:

— Waarom lach je?

— Wel, ik moet lachen omdat het toeval toch zo vaak van die vreemde grillen heeft, want er is geen sprake van of de vader van Dorrit Donaldson is dezelfde, die wij een jaar of vijf geleden eens een nachtelijk bezoek brachten, dat ons toen, als ik mij niet vergis, omstreeks tienduizend pond sterling heeft opgeleverd.

— Ja, dat herinner ik me nog goed; veel minder zal het wel niet geweest zijn.

— De man kon het toen echter nog best missen, het is mij een raadsel hoe hij zo snel door zijn fortuin heen geraakt is. Hij heeft misschien gespeculeerd.

— Ja, iets dergelijks zal wel het geval geweest zijn, zei Brand.

— Maar hoe dan ook, vervolgde Raffles, ik stel belang in dat jonge meisje, dat acht jaar lang weerstand heeft kunnen bieden aan een aantal aanzoecken. Ik leid er uit af dat zij nog steeds op Richard Carnduff wacht.

— Zelfs nu, nu zij weet dat hij daar ginds met een andere vrouw getrouwd is geweest?

— Waarom niet, Charles? Er zijn van die vrouwen, voor wie de eeuwigheid niet te lang is om te wachten op de man die haar hart bezit.

— Maar hij heeft haar toch ten aanzien van geheel Londen de zwaarste beleediging aangedaan, welke een man een vrouw kan aandoen.

— Dat alles is waar, maar zij heeft het hem vergeven, of wel twijfelt zij aan zijn schuld.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan.

— Zij twijfelt, zeg je? Er valt toch niet te twifelen. De notaris heeft toch immers verteld, dat zij of een ander een minnebriefje van die zangeres in zijn zak heeft gevonden?

— Dat is inderdaad een lelijk ding, bekende Raffles, maar toch, het zou voor mij niet afdoende zijn.

— Maar het duel dan, Edward?

— Dat is iets anders, dat is zeker een ernstige zaak, en ik weet zelfs niet hoe Richard Carnduff zich daarvan zal kunnen vrijpleiten.

De beide vrienden hadden nu bijna het hek van de villa bereikt.

Raffles bleef staan en wendde zijn blikken naar de hemel.

— Wat doe je? vroeg Brand lachend; raadpleeg je de sterren?

Raffles knikte.

— Ja, ik tracht daar uit te lezen, wanneer wij een bezoek bij de oude heer Donaldson zullen brengen.

— Maar nu toch niet in de nacht, riep Brand uit.

— Toch wel, antwoordde Raffles kalm.

— Om wat te doen, in 's hemels naam?

— Om er de tien duizend pond sterling weer terug te brengen die wij hem een jaar of vijf geleden hebben... onteigend, als ik het zo noemen mag.

— Meen je dat in volle ernst?

— In volle ernst, Charles en niet alleen het kapitaal wil ik er terugbrengen, maar het kapitaal plus rente op rente.

De mensen zullen het op dit ogenblik goed kunnen gebruiken en, zoals ik zeg, dat meisje boezemt mij belang in.

Met deze woorden stak Raffles de sleutel in het sleutelgat van zijn deur.

Brand zei niets, want hij begreep wel dat zijn vriend zich dat in het hoofd had gezet, en dat zijn pogingen vruchteloos zouden blijven als hij hem daar van trachtte terug te brengen.

De beide vrienden gingen nu de ruime hal van de villa binnen.

HOOFDSTUK IV

RICHARD CARNDUFF TEN TONELE

Eer waren ongeveer veertien dagen verlopen sedert het gesprek dat Raffles in de conversatiezaal van de Windsor Club met Cedric Lawson en notaris Deacon had gevoerd.

Gedurende die tijd had hij beide heren nog een paar maal gesproken.

De notaris had nog steeds geen bericht ontvangen op de advertentie, welke hij geplaatst had, ofschoon deze gedurende veertien dagen in de Engelse en Amerikaanse bladen had gestaan.

Hij had reeds alle hoop opgegeven, dat de afstammeling van het geslacht der Carnduffs zich in het Verenigd Koninkrijk of de Verenigde Staten van Amerika ophield.

Op de ochtend van de vijftiende dag, toen Brand weer de post van Lord Aberdeen nakeek, terwijl deze nog aan het ontbijt zat, slaakte de jonge man plotseling een lichte kreet van verrassing.

Raffles keek van zijn bord op en vroeg:

— Is er bericht van Richard Carnduff?

— Ja, maar hoe weet je dat?

— Ik wist het niet; ik raadde er maar naar. Ik wil je wel bekennen dat mijn gedachten zich in de laatste tijd voortdurend met dit familiedrama bezig houden.

— Dat moet wel, zei Brand op droge toon, want in de afgelopen weken hebben wij niets gedaan, hetwelk jou

de naam van Raffles verschafte.

Raffles knikte.

— Wat staat er eigenlijk in dat briefje? vroeg hij.

— Ik zal het je voorlezen?

Brand nam de brief op en las het volgende:

« Zeer Geachte Lord Aberdeen,

Ik meen te hebben opgemerkt, dat je grote belangstelling hebt voor de zaak van Richard Carnduff. Het zal je dus wellicht genoeg doen, te vernemen dat de jonge man zich vandaag gezond en wel bij notaris Deacon heeft aangemeld, voorzien van alle nodige papieren.

Wanneer je gisteren op de club geweest waart, zou ik je het grote nieuws hebben kunnen mededelen.

Wanneer je met Richard Carnduff wilt kennis maken, kom dan vanavond op de club, waar we je al te lang niet hebben gezien.

Ik geloof niet dat het leven in de prairiën van Canada de verloren zoon goed gedaan heeft, maar hij is toch nog steeds de opgewekte, vrolijke knaap van vroeger gebleven, naar het schijnt.

Zijn zoontje is een aardig ventje, maar alleen een beetje schuw; ik zou zelfs zeggen, een beetje suffig, maar dat kan wel het gevolg zijn van de plotselinge verandering welke hij in zijn jonge leven heeft ondergaan.

Een kind wordt niet ongestraft zo plotseling van de Canadese steppen naar de wereldstad Londen verplaatst.

Wij rekenen stellig op je komst.

Tot ziens en hartelijk gegroet,

CEDRIC LAWSON. »

P.S. Breng Mijnheer Brand mede, ik geloof dat hij een goede vriend voor Richard Carnduff zou zijn.

— Wat zeg je ervan? vroeg Brand.

— Wel, wat zou ik er van zeggen? Het doet mij natuurlijk genoegen, dat ik zal kennis maken met de jonge vriend van Lawson, die daar zo eensklaps een groot fortuin in handen krijgt, maar erg prettig zal zijn terugkeer toch niet zijn. Ik denk wel dat hij Dorrit Donaldson zo veel mogelijk uit de weg zal blijven. Kom, Charles, ik ben klaar, ik ga mijn wandelrit door het park maken.

De hele dag werd door de beide vrienden over de zaak niet meer gesproken.

Nu Richard Carnduff eenmaal was teruggekeerd, leek het wel, alsof Raffles eensklaps alle belangstelling voor hem verloren had.

Brand kende deze gemoedsgesteldheid van zijn vriend: alles wat nog onbekend was trok hem aan, maar zodra hij iets doorgrond had, keek hij er niet meer naar om.

Het kostte Brand 's avonds zelfs enige moeite, Raffles te bewegen mee naar de Club te gaan.

— Ik zal er mij gruwelijk vervelen, klaagde Raffles. Ik weet al wat ik te zien zal krijgen: een jongeman, geheel besmet met de Amerikaanse arrogantie, ruw in zijn spreken en die op de grond spuwt.

— Kom, kom, riep Brand uit, je overdrijft. Het kan best meevallen.

— Niet als hij acht jaren achtereen in de Canadese steppen heeft doorgebracht. Maar ik heb het beloofd, laten we dus maar gaan.

De beide vrienden hadden zich in avondtoilet gestoken en Henderson bracht hen in de Rolls Royce naar het clubgebouw.

Toen zij de grote conversatiezaal binnentraden, bevond zich daar reeds een groot aantal leden.

Blijkbaar was het gerucht van de te-

rugkomst van Richard Carnduff reeds algemeen bekend en waren de leden van de Windsor Club verlangend hem de hand te drukken, des te meer, daar hij nu niet langer een onterfde zwerfer was, maar de adellijke erfgenaam van miljoenen.

Raffles wierp een snelle blik in het rond en zag dat Notaris Deacon niet aanwezig was.

Wel zag hij Cedric Lawson in een hoek zitten. De oude heer zag er tamelijk mistroostig uit en scheen zijn binnenkomen niet eens te hebben opgemerkt.

Raffles ging naar hem toe en legde hem de hand op de schouder.

— Hoe is het, waarde Cedric, vroeg hij, zit je te dromen?

Lawson keek verschrikt op.

— Neem mij niet kwalijk, William, ik was in gedachten verdiept, al droomde ik nu juist niet.

— En is het een geheim, waaraan je zat te denken?

— Volstrekt niet, je mag het gerust weten. Ik dacht aan Richard Carnduff.

Raffles trok zijn wenkbrauwen op.

— Wat valt er over hem te denken? vroeg hij. Heeft hij soms al rare dingen uitgespookt?

Lawson schudde ontkennend 't hoofd, terwijl een flauwe glimlach over zijn lippen kwam.

— Dat ging bezwaarlijk, want Deacon heeft hem nog geen cent uitbetaald, daar er eerst nog enige formaliteiten te vervullen waren, die waarschijnlijk pas morgen hun beslag kunnen krijgen.

— Wat is er dan aan de hand? Want ik zie zeer goed dat je gedachten van een onaangename aard waren.

De notaris haalde de schouders op.

— Ik kan het niet goed onder woorden brengen, zei hij. Richard Carnduff is erg veranderd, dat is zeker.

— Zeker nogal ruw geworden? Dat had ik je wel kunnen voorspellen.

— Was dat maar alles, William. Acht jaren verblijf in een Canadese wildernis, slipt de fijne kantjes van ons af, en zou ik hem ook zeker niet hebben kwalijk genomen als hij, bij voorbeeld, met zijn hoed op ware binnen gekomen,

want dat zijn van die uiterlijkheden, die een gentleman zich aanstonds weer aanwent als hij met zijns gelijken omgaat. Neen, hij is daarginds een cynisch man geworden. Hij spreekt onverschillig over zijn jonge vrouw, die te vroeg gestorven is en zelfs kan ik hem er niet toe krijgen, dat hij eens met mij over zijn vader spreekt, die toch zo veel van hem gehouden heeft.

Raffles tipte de as van zijn sigaret en zei met gedempte stem:

— Dat komt wel meer voor. Men wordt daar niet veel beter dan een dier, geloof me.

— Als dat zo is, dan is het treurig genoeg, riep Lawson uit.

Maar ik heb u nog niet alles gezegd. Gisteren maakte Deacon in zijn equipage een rit door het Hydepark. Gij moet weten, dat hij een afschuw heeft van automobielen en bij paarden zweert. Welnu, het toeval, het noodlot, of hoe gij het anders noemen wilt, bracht Dorrit Donaldson op zijn weg. Zij zat te paard.

— Te paard? riep Raffles verwonderd uit. Ik meende, dat ge mij gezegd had, dat de financiën van haar vader allesbehalve rooskleurig waren.

— O, dat is een hele geschiedenis op zich zelf, riep Lawson uit. Als het niet te gek klonk in deze tijd van electriciteit en nuchter verstand, dan zou men bijna aan een wonder geloven.

— Wat is er dan gebeurd, Lawson? Je geheimzinnigheid maakt me werkelijk nieuwsgierig.

— Luister, dan zal ik het je in een paar woorden vertellen. Kom wat dichterbij, Mr. Brand, want ik ben zeker, dat ook gij belang in het verhaal zult stellen.

— Ge moet dan weten, zo begon Lawson, dat een jaar of zes geleden werd ingebroken bij de oude Donaldson, die toen nog zeer vermogend was. Op een zeer brutale wijze werd er voor ruim tienduizend pond sterling ontvreemd.

Lawson wierp een schuwe blik om zich heen en liet zijn stem tot gefluister dalen, toen hij vervolgde:

— De dader is nooit ontdekt en de politie houdt tot op deze dag vol, dat

niemand anders dan de Grote Onbekende de inbraak heeft gepleegd.

— Grote Goden, riep Raffles met voor-gewende ontzetting. Er is de oude heer toch niets overkomen?

— Hoegenaamd niets. Hij heeft er zelfs niets van gemerkt. Zijn dochter trouwens ook niet, evenmin als een der bedlenden. Alle geldswaarden, welke de kast bevatte, waren verdwenen. En nu geef ik u te raden, wat er een week geleden met de oude Donaldson is gebeurd. Maar wat praat ik, gij leest toch zeker wel de kranten?

— Ik moet tot mijn schande beken-nen, Cedric, dat ik juist in geen week een blad in handen heb gehad. Zeg mij dus maar gauw wat er gebeurd is, want ik ben zeer nieuwsgierig.

— Dan zal ik je maar niet langer in onzekerheid laten.

Een week geleden opende Donaldson zijn brandkast, die nu heel wat minder bevat dan de vorige en wat denk je, dat hij er in vond?

Raffles haalde met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Niet alleen de tienduizend pond, die hem ontstolen waren, maar bovendien rente op rente over zes jaren, dat wil zeggen zo iets van vier duizend pond sterling.

— Ongelooflijk, riep Raffles met goed geveinsde verbazing uit.

— Het is de zuivere waarheid. Er lag een briefje bij, ondertekend «De Grote Onbekende» dat ongeveer als volgt luidde: «Zeer geachte Heer Donaldson, Ongeveer zes jaren geleden had ik de eer en het genoegen uit uw brandkast tienduizend pond sterling weg te nemen. Bij nader inzien geloof ik, dat ik hieraan niet goed heb gedaan, weshalve ik mij veroorloof u hierbij het bedrag weer te doen toekomen, met interest op interest gedurende zes jaren.»

Raffles sloeg de handen in elkaar.

— Dat is een merkwaardig staaltje van brutaliteit, riep hij uit. Heeft men nog geen enkel spoor gevonden?

— Neen, maar hoe het ook zij, voor Donaldson was het een waar buitenkansje.

— En voor Miss Dorrit? vroeg Raffles.

— Voor haar ook, dat kun je je wel voorstellen. Zij had altijd een voorliefde voor paardrijden, en het eerste wat haar vader deed, was een goed paard voor haar te huren, in afwachting van de tijd, dat hij haar een eigen rossinant kan geven.

— Het klinkt bijna als een sprookje, zei Raffles, en als je niet zo'n geloofwaardig man was, zou ik er sterk aan twifelen, maar ga nu voort met je verhaal.

Dadelijk betrok het gelaat van Lawson weer.

— Het is een beroerde geschiedenis, mopperde hij. Zoals ik je zei, kwamen Deacon en Richard Carnduff het jongemeisje tegen. Reeds uit de verte had zij de jongeman herkend, en werd eerst doodsbleek en toen vuurrood. Ook Deacon had haar dadelijk gezien en riep zijn koetsier toe, dat hij moest stil houden. En zou je nu willen geloven, dat Richard Carnduff eenvoudig deed alsof hij haar niet kende?

— Schandelijk, kwam het sissend over Raffles' lippen, dat is een gentleman onwaardig.

— Dat was ook mijn indruk en die van Deacon, zei Lawson. Deze moest hem aanstoten vóór hij zich gewaardigde het meisje aan te kijken en toen nog deed hij alsof hij haar voor het eerst in zijn leven zag.

— En wat gebeurde er verder? vroeg Raffles, die met grote aandacht geluisterd had.

— Wel, de amazone en het rijtuig bleven naast elkaar staan, en toen scheen Dorrit te begrijpen, dat de jongeman haar niet wilde kennen. Er verscheen een smartelijke trek op haar gelaat en daarna zette zij haar paard aan, dat als een pijl uit een boog weg galoppeerde.

— En Richard Carnduff? vroeg Raffles op gedempte toon.

— Wel, hij keek Deacon verwonderd aan en vroeg: « Wat wilde dat jonge meisje van mij? Kent gij haar, mijnheer Deacon? »

— En wat antwoordde Deacon? vroeg Raffles.

— Hij was zeer verontwaardigd en

vroeg of Carnduff zich dan werkelijk Dorrit Donaldson niet meer herinnerde, het meisje, dat hij acht jaar geleden zo zwaar gegriefd had. Toen pas scheen Carnduff zich haar te herinneren, maar hij maakte zich met een paar onbetekende woorden van het geval af.

Op dit oogenblik wendde Brand die eveneens met aandacht had geluisterd, zijn blikken naar de deur.

— Daar komt notaris Deacon aan, zei hij zacht, vergezeld van een jongeman.

Lawson wendde eveneens het hoofd om.

— Ja, daar heb je ze. Die jongeman is Richard Carnduff. Kom, ik zal je aan hem voorstellen, al moet ik bekennen, dat er niet veel eer mee zal inleggen.

Deacon scheen het drietal reeds gezien te hebben; hij wisselde enkele woorden met Richard Carnduff en kwam toen naar Raffles en zijn twee vrienden toe.

Toen de heren met elkander hadden kennis gemaakt, zei Raffles tot de jonge erfgenaam:

— Gij zijt zeker pas in Londen, lord Carnduff?

— Gisteren pas aangekomen, mylord, antwoordde de jongeman met een onmiskenbaar Amerikaans accent.

— En denkt gij hier te blijven?

— O, neen, dank u wel, geen oogenblik, antwoordde Richard Carnduff. Zodra ik de zaken met notaris Deacon geregeld heb, ga ik weer naar Amerika terug.

— Ja, dat kan ik mij wel voorstellen, zei Raffles. Er moeten aan de stad Londen minder prettige herinneringen voor u verbonden zijn.

— Gij hebt gelijk, mylord, die herinneringen zijn verre van prettig.

Raffles keek de jongeman onderzoekend aan.

Er lag een klank in zijn stem, als van iemand die herinnerd wordt aan dingen, waarover hij liever niet spreekt.

De vijf heren waren onder het spreken gaan zitten aan een tafeltje, dat enigszins afgezonderd stond en waren aldra in een opgewekt gesprek gewikkeld.

De oude notaris haalde allerlei herinneringen uit de jeugd van zich vast op.

— Ja, je was in je jonge jaren al een rakker, Richard, riep hij uit. Ik herinner me, dat je aan tafel als jongen van veertien of vijftien jaar de hazelnoten met je tanden wilde kraken. Maar dat grapje heeft je toch eens een kostelijk hoekstandje gekost. Weet je dat nog?

Richard Carnduff keek de vrager met een vage blik in zijn ogen aan.

— Herinner je je dat werkelijk niet? riep Deacon, je ontbrekende tand had je er anders steeds aan moeten herinneren.

Hier maakte Raffles de opmerking, dat er nog tandartsen bestaan, die zo'n defect kunnen verhelpen, hetgeen aan het gesprek aanstonds een andere wending gaf.

De jonge Carnduff bleek een goed prater te zijn, en wel ontvankelijk voor een grap.

Het gesprek was nauwelijks tien minuten aan de gang, toen Raffles Brand tersluiks een wenk gaf, die niet kon worden misverstaan.

De jongeman begreep, dat zijn vriend iets van hem verlangde en besloot goed op te letten.

Raffles was juist bezig met het verhaal van 'n zijner jachtopzieners, waarmede hij zijn hoorders tamelijk wel wist te boeien, maar plotseling hield hij midden in dit verhaal op en staarde Richard Carnduff verwonderd aan.

De anderen bleven op het einde van het verhaal wachten.

— Welnu, wat gebeurde er nu verder met die jachtopziener? vroeg Lawson enigszins ongeduldig.

— Excuseer, mijneheren, ik was de draad van mijn verhaal kwijt.

Hij wendde zijn blik van het gelaat van Richard Carnduff af en maakte spoedig een einde aan zijn verhaal.

Charles Brand keek zijn vriend verast aan.

— Ik ben vanavond niet zeer gedisponeerd, mijneheren, zei Raffles luchtig. Ik zal mijnheer Brand moeten verzoeken mij ter hulp te komen. Hij kent een verhaal van een stroper, waarom ik steeds hartelijk heb moeten lachen, en ik zou hem wel willen verzoeken u die

geschiedenis eens te vertellen.

Brand begreep onmiddellijk, dat er achter dit verzoek meer stak dan de anderen konden vermoeden.

Er bewoog dan ook geen spier op zijn gelaat, toen hij zijn verhaal begon.

Het was de geschiedenis van een wildstroper, die een speelgoedkonijn, op een plankje met vier wieltjes had aangezien voor een welkomen buit.

De geschiedenis zelve betekende eigenlijk niet veel, maar Brand wist de stroper zo onnavolgbaar grappig sprekend in te voeren, dat de vier heren die aandachtig hadden geluisterd hartelijk moesten lachen. Vooral Richard Carnduff hield zich de zijden vast van het lachen, dat men zelfs aan het andere einde van de zaal het bemerkte.

Toen het verhaal geëindigd was, haalde Richard Carnduff zijn zakdoek te voorschijn en wiste zich de tranen uit de ogen.

— Ik ben er zeker van, dat ge daar ginds in Canada nooit zulk een goede grap hebt gehoord, mylord, zo richtte Raffles zich tot de jongeman.

— Ik moet erkennen, mylord, dat uw vriend een uitmuntend verteller is.

— O, hij munt ook in andere zaken uit, vervolgde Raffles, met een snelle blik naar Brand. Gij moet hem, bij voorbeeld, eens zien biljarten. Maar wat praat ik, gij hebt daarginds in Canada natuurlijk geen gelegenheid gehad om dat spel te beoefenen.

Maar nu kwam notaris Deacon er bij.

— Biljartspelen verleert men niet, mylord, evenmin als zwemmen of fietsen, en ik verzeker u, dat Richard Carnduff, vóór hij ons verliet, een der beste biljarters was, die ik ooit heb gezien.

Richard Carnduff echter zei:

— Ik verzeker u, mijnheer Deacon, dat een verblijf van acht jaren in de steppen, en meestal in het zadel, iemand's vaardigheid in het biljartspel niet vergroot.

— Kom, kom, daar geloof ik niets van, zei Raffles, en als gij er al iets van vergeten hebt, dan zal mijn vriend u spoedig op weg helpen.

— Dat is een uitmuntend idee, riep Lawson uit, terwijl hij opstond. wij heb-

ben hier een zaal met een zestal voortreffelijke biljarten. Toon mijnheer Brand maar eens, dat ge tegen hem zijt opgewassen.

Richard Carnduff wierp een blik op zijn kostbaar gouden polshorloge en zei toen met een schouderophalen:

— Ik wil mijnheer Brand gaarne een kwartiertje geven, maar daarna moet ik u verlaten, ik heb vanavond nog een afspraak.

De vijf heren waren nu opgestaan en begaven zich naar de grote biljartzaal, die aan de conversatiezaal grensde.

Er kwam juist een biljart vrij en al gauw waren de beide jongelieden aan het spelen.

Deacon, Lawson en Raffles keken op enige afstand toe.

Na enkele stoten caramboles schudde de notaris het hoofd en mompelde half voor zich heen:

— Dat is heel merkwaardig. Men zou zweren, dat Richard Carnduff voor het eerst van zijn leven een keu in zijn handen houdt, hij kan er niets van.

Raffles had de woorden gehoord, en er vertoonde zich een zonderling glimlachje om zijn lippen. Hij nam de notaris een weinig ter zijde en zei fluisterend:

— Het heeft wel niets te maken met de biljartkunst van uw cliënt, notaris, maar ik zou u toch willen vragen, welke kleur het haar van Richard Carnduff steeds heeft gehad.

Deacon meende niet goed te hebben verstaan.

Hij keek Raffles verwonderd aan en herhaalde:

— Welke kleur haar, vraagt gij? Wel natuurlijk steeds zoals het nu is, dat wil zeggen, donkerbruin, bij zwart af.

— Dank u, en droeg hij het steeds zoals nu, dat wil zeggen: met een scheiding aan de rechterkant?

— Neen, mylord. Hij heeft altijd zeer weerbarstig haar gehad, dat zich niet liet dwingen. Het stond altijd een weinig golvend overeind.

— Wel, dan schijnt hij zich in de loop der jaren bedacht te hebben, merkte Raffles op, terwijl hij de notaris strak aanzag.

Deze speelde zenuwachtig met zijn bril en keek Raffles met een vragende blik aan.

— Wat wilt gij eigenlijk zeggen, mylord? vroeg hij eindelijk.

— Laat mij u mogen antwoorden met Raffles. Wilt gij mij zeggen, wanneer gij de erfenis van Edward Carnduff aan Richard overdraagt.

— Morgenochtend om elf uur, antwoordde de notaris verrast.

— Zo... zo... dat is al bijzonder gauw. Zou ik u mogen verzoeken, enig voorwendsel te bedenken, zodat die overdracht een week uitgesteld moet worden.

Slechts met moeite onderdrukte Deacon een kreet van verbazing. Zijn stem klonk enigszins onzeker, toen hij vroeg:

— Waarom zou ik dat moeten doen, mylord?

— Omdat de jongeman, die daarginds met mijn vriend staat te klungelen, alles mag zijn wat hij wil, maar zeker niet Richard Carnduff.

HOOFDSTUK V

KRIJGSRAAD

De indruk, die deze woorden van Raffles maakten, waren de oorzaak, dat de oude notaris goodsbleek werd en Raffles met glazige ogen aanstaarde.

Deze nam hem aanstonds onder de arm en geleidde Deacon door de conversatiezaal naar zijn privé-ontvangkamer, waarover hij als vice-president

steeds de beschikking had.

Deacon liet zich op een stoel neervallen en nu pas had hij de kracht om te vragen:

— Moet ik uw opmerking als ernst opvatten mylord?

— Dat vrees ik, notaris. Ik heb ernstige redenen om te vermoeden, dat

Richard Carnduff niet degene is voor wie hij zich uitgeeft.

— Het duizelt mij, riep Deacon uit. Wie zou hij dan zijn?

Raffles haalde de schouders op.

— Dat is iets, waarop ik u niet zo zonder meer kan antwoorden. Hoogstwaarschijnlijk hebben wij hier te doen met een sluwe bedrieger, die blijkbaar nes veel op Richard Carnduff lijkt, maar in wat er met de ware Richard Carnduff -rel gebeurd is en waarom deze zich niet heeft vertoond, daar hij toch ook wel in de advertentie gelezen zal hebben, dat is iets wat ik u niet kan zeggen.

— Deacon wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Het komt mij ongelooflijk voor, zei hij met zwakke stem.

— Ik zie dat ge nog verre van overtuigd zijt, hernam Raffles, toch moet ik u dringend verzoeken, aan het verzoek gevolg te geven dat ik u zoëven deed, in het belang van de ware erfgenaam. Kunt gij niet een of ander voorwendsel verzinnen?

— Dat kan ik wel, hernam de notaris met zwakke stem, als gij mij slechts kunt verzekeren, dat gij goed gezien hebt.

— Ik verlang niets liever, hernam Raffles.

Hij raadpleegde zijn polshorloge.

— Als de zogenaamde Richard Carnduff woord houdt, dan moet hij over enkele minuten vertrekken. Ik verzoek u vriendelijk u zo goed mogelijk te beheersen en niets te laten blijken van enig wantrouwen. Gevoelt gij u in staat om ondanks wat ik heb medegedeeld, die nagemaakte Richard Carnduff een onverschillig uiterlijk te tonen?

De notaris stond op; op zijn gelaat stond nu niets anders te lezen dan vastberadenheid.

— Ik ben tot uw dienst, zei hij op korte toon en als gij gelijk mocht hebben, laat die bedrieger zich dan voor mij in acht nemen.

— Zo mag ik het horen, zei Raffles glimlachend; nogmaals gij moogt door niets verraden dat ik u mijn vermoedens heb medegedeeld. Zodra de man vertrokken is zullen wij krijtsraad hou-

den.

Het tweetal verlieten gezamenlijk het vertrek en begaven zich weer naar de biljartzaal, waar de spelers juist de partij beëindigden.

Op enige afstand van het biljart stond Lawson in een gesprek verdiept met de voorzitter van de Windsor Club.

Lachend riep Brand uit:

— Als Lord Carnduff zich nog wat oefent, dan zal hij spoedig een goede tegenpartij voor mij zijn.

— Dat zegt gij uit beleefdheid, mr. Brand, merkte Carnduff op. Toen gij de honderd punten had gehaald, stond ik op acht. Gij ziet wel dat ik gelijk had toen ik zei, dat ik in die acht jaren tijd het biljarten geheel verleerd heb.

Weer wierp hij een blik op zijn polshorloge en richtte zich tot Deacon met de woorden:

— Ik moet u nu verlaten, notaris. Het blijft immers afgesproken dat ik morgenochtend bij u kom tot afdoening van de zaak?

— Ja, ten minste als zich geen bijzondere omstandigheden voordoen, antwoordde de notaris terwijl hij een snelle blik met Raffles wisselde.

— Onvoorziene omstandigheden? vroeg Lord Carnduff. Wat zouden die moeten zijn?

De notaris haalde de schouders op.

— In ons vak kan men nooit zeggen, wat er zal gebeuren, wij staan altijd voor verrassingen. Misschien vind ik, bijvoorbeeld, in 't testament van uw vader bij nader inzien een of ander codicil, die de tenuitvoerlegging van zijn laatste wil wellicht zou vertragen. Ik zeg niet dat het zo is, maar men moet er toch altijd rekening mee houden.

Richard Carnduff had zwijgend toegeluisterd.

— Ik hoop, dat er niets gebeurt, zei hij. Ik verlang spoedig weer naar Canada terug te keren en ik zou willen dat alle zaken hier dan waren afgedaan.

— Ik hoop van harte dat ik u niet zal behoeven teleur te stellen, hernam Deacon, terwijl hij de jongeman de hand toestak. Zorg in ieder geval op tijd te zijn.

— O, wat dat betreft, daaromtrent

kunt ge gerust zijn, mompelde Carn-duff, terwijl er een vreemd glimlachje op zijn lippen kwam.

Hij beantwoordde de handdruk van de notaris, boog hoffelijk maar zwijgend voor de drie andere heren en had het volgende ogenblik de biljartzaal verlaten.

Raffles keek hem enige tijd na en wendde zich toen tot Deacon.

— Wat dunkt u, notaris zullen wij de zaak maar dadelijk behandelen?

— Daar sta ik beslist op, mylord, antwoordde de notaris.

Hij wendde zich nu tot Lawson en Brand en vervolgde op gedempte toon:

— Lord Aberdeen heeft mij zoëven mededeling gedaan van een ernstig vermoeden, dat, zou het bewaarheid worden, een misdrijf aan het licht zou brengen. Ik verzoek u ons te willen vergezellen naar de speciale spreekkamer van onze vice-president, waar we niet gestoord kunnen worden.

— Wij zijn gaarne tot uw dienst, antwoordde Lawson, en ik moet zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar wat gij ons hebt mede te delen.

De vier heren begaven zich naar het particuliere vertrek van Lord Aberdeen, thans langs een zijingang, zodat men in de grote conversatiezaal niets van die bijeenkomst zou bemerken.

Zodra zij allen hadden plaatsgenomen en Raffles de deur had gesloten, begon notaris Deacon:

— Ik wil u niet langer in het onzekere laten en zal u maar aanstonds zeggen wat de zaak is. Lord Aberdeen heeft mij zoëven zijn vermoeden te kennen gegeven dat de jonge man, die zoëven afscheid van ons heeft genomen, niet Richard Carnduff is, maar een brutale bedrager, die zich voor hem uitgeeft.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheeren, zei Lawson, maar dat komt mij bijna ondenkbaar voor. Wat zegt gij er van, mijnheer Brand, terwijl hij zich tot deze wendde.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Lawson. Als Lord Aberdeen werkelijk dat vermoeden koestert, dan ben ik er bij voorbaat zeker van dat hij gelijk heeft,

zonder zelfs zijn motieven te kennen.

— Dat spijt mij voor u, mijnheer Brand en voor uw blind geloof in uw vriend. Excuseer mij, mylord, ik ben een oud vriend, maar dat zal mij toch niet beletten, om nadere ophelderingen te vragen.

— En die zal ik je gaarne geven, zei Raffles glimlachend.

Hij zette zich op zijn gemak in een leunstoel, stak een sigaret op en begon:

— Waardoor mijn wantrouwen allereerst gewekt werd, zou ik niet kunnen zeggen. Misschien is het wel mijn ingeboren achterdocht. Trouwens, is het wel zo verwonderlijk, dat men een weinig vooringenomen is tegen iemand die daar zo plotseling, na een afwezigheid van acht jaren om een fortuin van ettelijke miljoenen komt vragen?

— Maar, wat drommel, dat fortuin komt hem toch van rechtswege toe, riep Lawson uit.

— Natuurlijk, dat komt Richard Carnduff toe, maar dan natuurlijk de ware. Welnu, wat je vriend Deacon al dadelijk over de jongeman vertelde, heeft mij zeer onaangenaam getroffen. Richard Carnduff was van sangeunische aard, maar ik heb mijn reden om aan te nemen dat hij altijd een gentleman is geweest. En zelfs als wij veronderstellen, dat hij indertijd Dorrit Donaldson niet meer mocht, wat ik ten sterkste betwijfel, dan zou hij zich toch niet hebben gedragen op de onbeschofte wijze, waarvan mijnheer Deacon ons verteld heeft.

— Hij verbaasde mij, dat is zeker, mompelde de notaris.

— En hij was niet alleen onbeschoft, vervolgde Raffles, want dat zou ten minste nog begrijpelijk zijn geweest. Neen, hij scheen Dorrit Donaldson in het geheel niet te herkennen. En nu vraag ik u of dat mogelijk is, ten aanzien van een meisje, waarmee men verloofd is geweest?

— Het is zeker zonderling, zei Lawson. Maar het is toch geen voldoende bewijs.

— Dat ben ik volkomen met je eens, ongelovige Thomas, hernam Raffles glimlachend. Ik heb echter meer pijlen op mijn hees.

— Ik ben nieuwsgierig, bromde Lawson.

— Toen wij omstreeks drie kwartier of een uur geleden in de conversatiezaal zaten, vertelde ik u een mijner avonturen, is het niet zo?

— Ja, en het ging een beetje uit als een nachtkaaars, zei Lawson spottend. Middenin hieldt ge plotseling op.

— Inderdaad, Lawson en ziehier de reden: Ik was zeer verrast omdat ik plotseling ontdekte, dat Richard Carnduff's haar geveerd was. Het was lichtbruin aan de wortel en voor de rest bijna zwart. En van zijn haar gesproken: notaris Deacon deelde mij zoëven mee dat Richard Carnduff vroeger golvend haar had en gij allen hebt kunnen zien, dat het haar van zijn dubbelganger volmaakt glad geborsteld is, een natuurverschijnsel, dat al zeer merkwaardig te noemen is.

De beide oude vrienden Lawson en Deacon wierpen elkander een blik toe alsof zij elkander raad en steun vroegen.

Raffles had die beweging gezien en glimlachte.

— Ik begrijp wel dat dit u nog niet voldoende is, mijne heren. Ik zal nog meer bewijzen bijbrengen. Gij hebt in begin van ons gesprek aan onze zogenaamde Richard Carnduff gevraagd of hij zich wel herinnerde dat hij in zijn jonge jaren bij het kraken van een hazelnoot een tand was kwijtgeraakt. Het was niet zeer beleefd maar ik heb daar over heen gesproken, omdat ik niet wilde, dat de jongeman al te lang onder de indruk van die mededeling zou blijven. Vervolgens heb ik mijn vriend en medewerker mijnheer Brand, een wenk gegeven opdat hij eens een zijner bekende en van ouds beproefde anecdoten zou vertellen. Het was mijn doel om Richard Carnduff eens luidkeels te doen lachen, en dat doel heb ik volkomen bereikt. Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen en lachte met open mond.

Raffles wachtte even, lachte zacht voor zich heen en vervolgde toen:

— Welnu, mijnheren, ik heb van die gelegenheid gebruik gemaakt om zijn gebit eens te bestuderen en ik kan u de stellige verzekering geven, dat al zijn

tanden volkomen gaaf zijn. Misschien zult u zeggen, dat de tandartsen tegenwoordig zo bekwaam zijn, dat zij zo'n ontbrekende tand kunnen vervangen, zonder dat daar iets van te zien is. Dat geef ik u direct toe, maar bij Richard Carnduff veroorzaakte het afbreken van die tand een wond aan de onderlip, waarvan het litteken altijd zichtbaar is gebleven. Welnu van dat litteken viel geen spoor te ontdekken.

Wederom wisselden Lawson en Deacon een zwijgende blik met elkaar, maar een blik, waarin een wereld van gedachten opgesloten lag.

Notaris Deacon was de eerste die sprak en zijn stem klonk ernstig toen hij zei:

— Wat gij ons daar vertelt, mylord, is van hoogst ernstige aard en als uw vermoeden op waarheid berust, dan hebben wij hier te doen met een brutale poging tot oplichting, zoals er in de geschiedenis der criminaliteit wel geen tweede zal zijn.

— Daarin zoudt gij wel eens gelijk kunnen hebben, zei Raffles, daarom moet er dadelijk gehandeld worden.

— Gij hebt gelijk, mylord, zei Deacon, terwijl hij opstond. Er moet op staande voet een afdoende maatregel genomen worden, ik zal de politie opbellen, opdat zij die schavuit aanstonds in hechtenis kan nemen.

— Dat zou ik zeker niet doen, notaris, zei Raffles op zijn beurt, terwijl hij opstond. Ten eerste geloof ik niet dat die zogenaamde Richard Carnduff er de man naar is om zich zo maar te laten arresteren, en ten tweede vrees ik dat de politie zelfs zal weigeren, tot arrestatie over te gaan, indien wij geen deugdelijker bewijzen kunnen overleggen.

— Ik moet u wel gelijk geven, zei Deacon. Wij moeten allereerst trachten op eigen gelegenheid de schurk te ontmaskeren.

— Dat zal u misschien niet gemakkelijk vallen, notaris, hernam Raffles met een lachje, want ik ben er bijna zeker van dat, bijvoorbeeld, zijn legitimatiepapieren voortreffelijk zullen zijn nageemaakt.

— Nagemaakt, zegt gij, mylord? riep de notaris uit. Wel, zij zijn zo deugdelijk als mijn eigen geboortebewijs. Ik zelf heb de papieren voor Richard Carnduff indertijd opgemaakt, alvorens hij het land verliet, en ik verzeker u dat ik een goed geheugen heb; ik heb ze dan ook aanstonds herkend.

Raffles keek met gefronste wenkbrauwen op, en zei:

— Dat maakt de zaak er niet beter op. De dubbelganger van Carnduff zou hem de papieren moeten ontstolen hebben.

Plotseling slaakte Cedric Lawson een kreet.

Allen zagen hem verbaasd aan.

— Wat is er Lawson? Waarom schreeuw je zo? vroeg notaris Deacon.

— Omdat je kliënt immers een kleine jongen bij zich had. Hoe zou hij daar zo plotseling aan gekomen zijn.

Raffles haalde de schouders op.

— Als het anders niets is, Lawson, zei hij, betekent het niet veel. Ten eerste kan de man wel een medeplichtige hebben gehad die hem een kind werschafte, en ten tweede...

Hij voltooide de zin niet maar stak de hand in de binnenzak van zijn rok en haalde er een nummer van de Times uit.

Hij vouwde het blad open, zocht even de kolommen door en las toen het volgende kleine berichtje hardop voor:

« Brutale kinderroof in het hart van Londen. In het Hydepark, niet ver van Marble Arch, is gisteren op klaarlichte dag een knaapje van omstreeks vierjarige leeftijd, dat even aan het toezicht van zijn nurse scheen ontsnapt te zijn, op een tot dusverre nog niet opgehelderde wijze ontvoerd.

De politie heeft aanstonds een grondig onderzoek ingesteld, hetwelk echter nog geen enkel resultaat heeft opgeleverd. Men kan zich de angst en de ongerustheid der ouders van het knaapje voorstellen. Omtrent de reden dezer ontvoering tast men nog volkomen in het duister. Zelfs het signalement van de dader is onbekend, daar de nurse het kind pas miste toen het te laat was. Zij zag de kleine vent nog

even op verre afstand, toen het aan de hand van een man, die als een heer gekleed was, in een taxi stapte, die blijkbaar bij Marble Arch had geparkeerd gestaan ».

Raffles keek de drie mannen een voor een aan, als om hun oordeel op het geslacht te lezen en zei toen:

— Reeds vanochtend, toen ik nog niets wist van Richard Carnduff, trok dit berichtje mijn aandacht. Het lijdt voor mij geen twijfel of deze kidnaping staat in verband met de vermoedens die ik u zoëven mededeelde.

— Het is jammer, zei Raffles, dat de nurse de ontvoerder niet goed heeft gezien, zodat zij hem onmogelijk zal kunnen herkennen, anders konden wij de zaak aanstonds bij de politie aangeven.

Hij liep peinzend een paar malen het vertrek op en neer en bleef toen vlak voor de notaris staan.

Hij legde hem beide handen op de schouders en vroeg:

— Wat dunkt u er van, notaris, als wij eens probeerden deze zaak tot een goed einde te brengen zonder er de politie in te mengen?

— Denkt gij, dat dit dan zou gaan? mylord, vroeg de notaris, met een onzekere klank in zijn stem.

— Ik ben er vast van overtuigd, notaris; wij moeten de schuldige als het ware zijn masker voor de voeten gooien door hem de ware Richard Carnduff plotseling voor de neus te zetten.

— Maar hoe kunnen wij dat, als wij niet eens weten waar deze is? riep de notaris op wanhopige toon.

— Inderdaad, dat is een grote moeilijkheid, maar die toch niet onoverkomelijk is.

— Ik zou graag een opmerking willen maken, mylord, zei Charles Brand, die tot dusverre zwijgend toegeluisterd had.

— Laat eens horen, mijnheer Brand.

— De bedrieger zou zich wel eens niet alleen in de gevangenis maar zelfs aan de galg kunnen brengen, want wie zegt ons, dat hij Richard Carnduff niet vermoord heeft?

De notaris liet een kreet van schrik

horen, Lawson verbleekte, en Raffles beet zich op de lippen.

— Met die mogelijkheid moeten wij natuurlijk rekening houden, zei de Grote Onbekende. En ik moet erkennen, dat er voor de stelling van mijn vriend, helaas, veel te zeggen valt, want waarom zou anders de echte Richard Carn-duff niet te gelijk met zijn rivaal hier zijn gekomen, en hoe zou het anders mogelijk zijn, dat deze de papieren van de ware erfgenaam gestolen heeft?

Niemand antwoordde op deze vraag, waarvan de noodlottige betekenis aan geen der drie mannen ontging.

Raffles verbrak het eerst het stilzwijgen.

— Er is in heel deze zaak iets, dat dringend opheldering behoeft, zei hij. Wilt gij het aan mij over laten, notaris, een poging te doen om hierin enig licht te brengen?

De notaris greep de hand van Raffles.

— Van ganser harte, mylord, riep hij uit, en als gij er in slaagt die bedrieger te ontmaskeren, dan zult gij een goede daad hebben gedaan. Gij zult de eindeloze reeks van uw weldaden met nog een nieuwe vermeerderd hebben.

Raffles moest zich op de lippen bijten

om het bitter glimlachje te verbergen, dat om zijn mond speelde.

Toen hernam hij:

— Ik moet om te beginnen met Dorrit Donaldson spreken. Ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof stellig, dat die zaak van acht jaren geleden, het duel, de kwestie met die variété-artieste, de financiële débacle van Donaldson en ten slotte deze kwestie in nauw verband met elkander staan. Eén ding verzoek ik u, notaris, verzin nog vanavond een aannemelijke reden, waardoor gij in staat wordt gesteld de overdracht van de erfenis aan de zogenaamde Richard Carnduff nog een of twee weken uit te stellen. Die tijd is voor mij voldoende om de bedrieger te ontmaskeren.

— Maar daarvoor zoudt gij wellicht heen en terug naar Canada moeten reizen, mylord, riep Deacon uit.

Raffles glimlachte.

— Als dat het ergste was, dan zouden wij reeds nu elkander kunnen gelukwensen, met mijn vliegmachine ben ik binnen een etmaal in New York. Nogmaals: houd u zich de bandiet een dag of veertien van het lijf, met een uitvlucht, die hem niet achterdochtig maakt; voor de rest zorg ik.

HOOFDSTUK VI

HET PAARDEMIDDEL VAN RAFFLES

John Raffles was niet gewend over zijn voornemens gras te laten groeien.

Reeds de volgende ochtend, omstreeks elf uur, dus zo vroeg als het met goed fatsoen kon, liet hij zich bij de heer Donaldson aandienen bij de man, die hij een paar dagen geleden met onbegrijpelijke behendigheid weer in het bezit had gesteld van het geld, dat hij hem enige jaren tevoren had ontstolen.

Donaldson bewoonde een eenvoudig huis en zijn bedienend personeel scheen uit slechts twee personen te bestaan, een dienstmeisje en een oude knecht, die zijn meester, ondanks diens geldelijke achteruitgang, trouw was gebleven.

De oude knecht, die Raffles de deur opende, wierp een blik op het visitekaartje, hetwelk de bezoeker hem had overhandigd en schudde toen bedenkelijk het hoofd.

— Ik weet werkelijk niet, mylord, of mijn meester u zal kunnen ontvangen. Hij is geloof ik, druk aan het werk.

— Zeg hem dan, dat ik kom om over een uiterst belangrijke zaak te spreken. Weet gij ook of Miss Dorrit thuis is?

— Zij is zoëven van een wandelrit teruggekeerd, mylord.

— Zeg haar dan, dat mijn bezoek ook haar geldt, dat ik mij laat verontschuldigen wegens het vroege uur, maar dat zij de reden daarvan zal begrijpen,

zodra ik het doel van mijn komst heb medegedeeld.

De oude bediende verwijderde zich, na de bezoeker te hebben verzocht op een der banken in de hall plaats te nemen.

Reeds na enkele minuten kwam hij terug met het verzoek hem te willen volgen.

Even later stond Raffles tegenover de heer Donaldson en diens dochter.

De eerste was een man van omstreeks zestigjarige leeftijd met dun spierwit haar, en een gelaat dat door zorg gegroefd was, en pas sedert enkele dagen weer een opgewekte trek vertoonde. Dorrit Donaldson was nu omstreeks vijf en twintig jaar, en een zeer knap meisje, hoewel haar gelaat de bloes der jeugd miste.

Vader en dochter waren bij het binnenkomen van de bezoeker opgestaan en kwamen Raffles nu tegemoet.

De oude heer Donaldson stak hem de hand toe en zei:

— Ik moet bekennen, mylord, dat de woorden, welke gij tot mijn bediende gericht hebt, mij zeer nieuwsgierig hebben gemaakt, en mij hebben doen heen- en-teruggaan over het bezwaar mijn werk te onderbreken. Want ik kan tot mijn grote vreugde zeggen, dat ik thans weer productief werk kan verrichten, dank zij de wonderbare gebeurtenis, waarvan gij waarschijnlijk ook wel zult vernomen hebben.

Er bewoog geen spier op het gelaat van Raffles, toen hij antwoordde:

— Ik heb inderdaad wel iets gehoord van die zaak, mijnheer Donaldson, en ik kan niet anders dan er u geluk mede wensen.

— Dank u, mylord, wees zo goed plaats te nemen, en vertel ons spoedig wat u tot ons voert.

— Ik zal kort zijn, hernam Raffles.

Hij wierp een steelse blik op het meisje, dat hem nieuwsgierig aankeek, en begon:

— Het is eigenlijk een zeer pijnlijke kwestie, die mij tot u voert, mijnheer Donaldson, en ik verzoek u bij voorbaat mij te verontschuldigen, als ik, om zo te zeggen als vreemdeling smaken aan-

roer, die u zullen treffen. In deze zaak zijn de heren Lawson en Deacon gemengd, die beiden tot uw beste vrienden behoren, als ik mij niet bedrieg.

— Dat is zo, mylord, zei Donaldson eenvoudig.

— Welnu, mijnheer, zij beiden hebben mij hier afgevaardigd. Wij zijn een schelmenstreek op het spoor gekomen, waarvan een jonge man het slachtoffer dreigt te worden, wiens naam u niet onbekend kan zijn. Hij heet Richard Carnduff, voegde Raffles er op zachte toon aan toe en ik kom hier, mijnheer Donaldson, om u, maar vooral miss Dorrit, met aandrang te verzoeken mij alles te willen mededelen omtrent die jongeman. Meen niet, dat ik mij onbescheiden wil bemoeien met uw zaken. Ik koester slechts warme belangstelling voor u, en mijn vriend, notaris Deacon heeft mij aangewezen voor deze kiese taak, omdat hij in mij nu eenmaal de man meende te zien, die ook de kracht heeft haar tot een goed einde te brengen. Maar laat ik, voor wij verder gaan, u zeggen, dat er ernstige vermoedens bestaan, ja, bijna zekerheid, dat de jongeman, die gij gisteren in het Hyde-park zijt tegengekomen, miss, niet Richard Carnduff was, maar een bedrieger, die van zijn gelijkenis met de erfgenaam van Lord Carnduff misbruik heeft gemaakt, door zich voor hem uit te geven.

Dorrit Donaldson was opgesprongen. Haar ogen schitterden koortsachtig.

— God zegene u voor die woorden, mylord, riep zij uit. Zo heb ik het liever ook. De hemel weet, dat ik hem met uitgestoken handen tegemoet wilde komen, maar dat hij mij ruw van zich heeft afgestoten. Ik schreef hem een briefje, dat ik hem vergaf, dat ik alles wilde vergeten en dat ik hem verzocht om een bezoek te brengen, daar alles tussen ons weer kon worden als vroeger. Ik weet wel, mylord, dat men zo iets eigenlijk niet doet, en dat menigeen mijn gedrag zou afkeuren, maar ik kon niet anders.

Zij hield even op en vervolgde, terwijl er een bitter glimlachje om haar lippen speelde.

— Ik had mij de moeite wel kunnen besparen. Ik ontving een briefje terug koud als ijs geschreven in een gedwongen stijl. Hij verklaarde dat hij van de eer afzag, mij weer terug te zien en dat hij elders reeds verbonden was.

— Nu miss, hernam Raffles opgewekt, mij dunkt dat hier alweer een aanwijzing te vinden is voor mijn stelling dat die man niet degene is voor wie hij zich uitgeeft. Dat ene weet ik dus en zeg mij nu nog dit: Hebt gij geloofd aan zijn schuld, acht jaar geleden?

Dorrit Donaldson schudde langzaam en ontkenkend het hoofd.

— Ik heb het nooit geloofd, mylord.

— Maar onze gemeenschappelijke vriend Deacon deelde mij toch mee, dat Richard Carnduff destijds vertrokken is in de vaste overtuiging dat gij en uw vader, maar vooral zijn eigen vader aan zijn schuld geloofden.

— Dat is in zekere zin ook de waarheid, mylord, zo mengde Donaldson zich nu in het gesprek. Men had ons als zeker medegedeeld dat er iets was tussen die vrouw van lichte zeden en Richard, en dat hij om haar geduëlleerd had.

— Hoe heette die « man » als ik vragen mag?

— Zijn naam is: Ralph Hastings, antwoordde Donaldson.

— Waart gij bevriend met hem?

— Vroeger wel, thans zien wij hem weinig meer.

— Hoe komt dat zo?

Er lag een sombere uitdrukking op het gelaat van de oude heer, toen hij antwoordde:

— Door zijn raad te volgen, heb ik enige speculaties op touw gezet, die een zeer noodlottig gevolg hebben gehad. Gij moet weten dat hij procuratiehouder was op een effectenkantoor en dat ik dus veel vertrouwen stelde in zijn raadgeving.

Raffles liet een zacht gefluit horen.

Hij vestigde nu zijn blik op het gelaat van het jonge meisje en vervolgde:

— Hebt gij die Ralph Hastings ook gekend, miss?

— Meer dan mij lief is, riep Dorrit

uit.

— De klank van uw stem zegt mij al genoeg, miss, zei Raffles. Nu wilde ik nog graag van u weten wie de man is, met wie Richard Carnduff acht jaar geleden geduëlleerd heeft.

— Dat was een Joseph Garland.

— Was hij soms een vriend van Hastings?

— Ja, mylord, antwoordde het meisje, een zeer intieme vriend.

— Kent gij zijn adres?

De oude heer Donaldson dacht even na en antwoordde toen:

— Een paar maanden geleden woonde hij nog in de Kingstreet 93.

— Dank u mijnheer, nu weet ik genoeg, antwoordde Raffles terwijl hij opstond.

Hij trad op Dorrit toe en stak haar de hand toe.

— Ik dank u voor uw inlichtingen. Ik wil wel erkennen, dat ik de zaak nog niet genoeg doorzie, maar toch heb ik thans enige gegevens, die mijn onderzoek zullen vergemakkelijken. Zodra ik iets naders weet zal ik het u laten weten, maar reeds nu kan ik met zekerheid zeggen, dat de jongeman die gij gisteren in Hyde Park gezien hebt, zeker niet Richard Carnduff is geweest.

Hij nam afscheid van vader en dochter, die niet wisten wat zij van de zaak moesten denken, stapte in de auto die hem wachtte en liet zich naar de Kingstreet 93 brengen.

Hij overhandigde zijn kaartje aan de oude dienstbode, die aan de deur stond, maar volgde haar meteen op de voet, zodat hij bijna tegelijkertijd met zijn kaartje in de kamer kwam, waar Joseph Garland juist zijn lunch gebruikte.

De jongeman wierp eerst een blik op het kaartje en vervolgens op zijn bezoeker, stond langzaam op en vroeg op verbaasde toon:

— Gij komt zeker over een hoogst belangrijke zaak spreken, mylord?

— Inderdaad, mijnheer, ik zou u anders zeker niet gestoord hebben in uw maaltijd.

— Wees dan zo goed plaats te nemen, zei hij met een uitnodigend gebaar.

— Dank u, mijnheer Garland; ik zal

niet gaan zitten; wij kunnen de kwestie even staande afdoen, ik zal u slechts enkele minuten ophouden.

Garland, die was gaan zitten, stond langzaam weer op en wierp zijn bezoeker een verbaasde, enigszins wantrouwende blik toe, en Raffles wendde zich naar de deur om te zien of de dienstbode vertrokken was, trad toen op Garland toe, keek hem zwijgend aan en vroeg toen:

— Waarom zijt gij acht jaren geleden door de heer Hastings uitgekozen om met Richard Carnduff te duelleren?

Garland fronste de wenkbrauwen, kwam dreigend, met gebalde vuist een stap nader en vroeg met doffe stem:

— Mag ik weten, waarmee gij u bemoeit, mylord?

— Dat moogt gij weten zodra het mij zint, u dat mede te delen, antwoordde Raffles. Tracht mij niet te bedriegen, want ik ben op de hoogte van wat er destijds geschied is, Richard Carnduff heeft niet met u geduellerd wegens een variété-zangeres, zoals uw vriend Hastings ten onrechte voorgaf. Ik verzoek u mij te zeggen waarom gij wel gevochten hebt?

— Daar weiger ik mij over uit te laten, mylord, antwoordde Garland kortaf.

Raffles trok kalm zijn rechterhandschoen uit en zei:

— Ik geef u een halve minuut om u te bedenken, daarna zal ik zo vrij zijn om u met deze handschoen in het gelaat te slaan, hetgeen u als een oorvijs gelieve te beschouwen. Daarna ben ik tot uw dienst en gij moogt het wapen kiezen.

Even was het stil in het grote vertrek.

Garland was blijkbaar in tweestrijd met zichzelf.

Maar toen er nog slechts enkele seconden moesten verlopen, voor de halve minuut om was, riep Garland haastig uit:

— Ik zie ook niet in waarom ik mij voor hem zou opofferen. Hij heeft het er in de laatste tijd zeker niet naar gemaakt. Ga daar zitten, mylord, dan zal ik u het geval in het kort vertel-

len.

— Dat is een zeer verstandig besluit van u, mijnheer Garland, zei Raffles op droge toon.

Toen beiden hadden plaats genomen, begon Garland:

— Acht jaren geleden was Ralph Hastings smoorlijk verliefd op Dorrit Donaldson, maar meer nog op het geld van haar vader. 't Was echter voor eenieder die niet blind was, duidelijk te zien dat het meisje niets van hem wilde weten, maar de voorkeur gaf aan Carnduff. Als gij Hastings zoudt kennen, dan zoudt gij zelf begripen dat hij er niet de man naar is om rustig zulk een staat van zaken te dulden. Hij zou dus op middelen om zijn doel toch te bereiken en hij vond de volgende eenvoudige oplossing: Er was toen te Londen juist een knappe, maar alles behalve ingetogen zangeres aangekomen, die zeer veel opgang maakte en een hele sleep van aanbidders achter zich had. Richard Carnduff kwam wel eens in het variété, waar zij optrad en daarop baseerde Ralph zijn plan.

Hij begon met de oude heer Donaldson en zijn dochter allerlei kletspraatjes te vertellen over een zogenaamde liaison tussen Richard Carnduff en die zangeres en toen hij dacht, dat zij half overtuigd waren, moest ik ten tonele verschijnen. Hij wist dat ik een goed schermer was en dus geen gevaar zou lopen. In tegenwoordigheid van een paar vrienden liet ik mij minachtend uit over de houding van Dorrit Donaldson en de rest kunt gij wel denken.

Raffles keek de spreker minachtend aan.

— Ja, mijnheer Garland, ik kan het mij wel voorstellen. En als gij de waarheid kunt verdragen dan zou ik u willen zeggen, dat ik niet goed weet wat mij weerhoudt, u toch maar een oorvijs te geven, maar wees niet bang, ik heb mijn belofte gegeven, die verbreek ik niet.

Raffles stond op en vervolgde:

— Maar één ding moet gij mij nog zeggen: Hoe kwam dat beschuldigende briefje in de zak van Richard's overjas?

— Dat had Ralph er in gedaan, tij-

dens een soirée ten huize van Donaldson. Ik echter heb er Dorrit opmerkzaam op moeten maken.

— Ja, ja, de rollen waren prachtig verdeeld, riep Raffles nijdig uit. Wat zoudt gij er van zeggen, als ik alles dadelijk aan Richard Carnduff overbracht?

— Is hij dan hier, riep Garland uit, terwijl hij verbleekte.

— Ja, hij is twee dagen geleden hier aangekomen. Neem een goede raad van mij aan en verdwijn voor een paar weken uit Londen. Ik kan er namelijk niet voor instaan dat ik zal zwijgen, en als ik vertel wat ik weet, vrees ik, dat Richard Carnduff je overhoop zou schieten want die acht jaren verblijf in Canada hebben zijn zeden niet bepaald verzaacht.

Raffles negeerde de hem toegestoken hand, nam zijn hoed en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

— Dat is alweer een onzindelijk zaakje achter de rug, mompelde hij toen hij weer op straat stond. Goede hemel wat moest ik mij inspannen om die vent niet een opdoffer te geven. En nu maar gauw naar Ralph Hastings.

Hij trad het gebouw van de Windsor Club binnen, dat hij moest passeren en vroeg de concierge het adresboek.

Toen hij het adres van de jongeman gevonden had, verliet hij 't gebouw weer, stapte opnieuw in zijn auto en liet zich naar de King Edwardstreet brengen, waar Ralph Hastings een gemeubileerd appartement bewoonde.

Een bediende opende de deur.

— Is uw meester thuis? vroeg hij, terwijl hij hem zijn visitekaartje gaf.

— Ik geloof dat mijnheer aan zijn toilet bezig is, antwoordde de bediende. Mijnheer zou een bad nemen.

Maar voor zulk een kleinigheid liet Raffles zich niet van de wijs brengen.

— Geef dit kaartje aan je baas, in of buiten zijn bad, en zeg dat ik hem over een ernstige zaak te spreken heb, en maak wat voort, want ik heb niet veel tijd.

De knecht verwijderde zich met het kaartje, maar toch niet zo vlug of Raffles stond met hem voor een wit gelakte deur, waarop met kleine letters

« Badkamer » stond te lezen.

De knecht klopte aan.

— Wie daar? klonk een stem van binnen.

— Lord William Aberdeen wenst u over een dringende zaak te spreken, antwoordde de bediende.

— Heb je hem dan niet gezegd, dat ik niet te spreken ben, ezel, riep de stem terug.

— Dat heeft hij inderdaad gedaan, mijnheer Hastings, antwoordde Raffles in plaats van de bediende, terwijl hij de man eenvoudig opzij schoof, de deur opende die toevallig niet gesloten was en binnentrad.

Ralph Hastings zat, zoals zijn bediende naar waarheid had gezegd in zijn badkuip, tot de rand gevuld met schuim.

De bediende was achter Raffles het vertrek binnengekomen en scheen in raad te staan of het zijn plicht niet was, de brutale indringer buiten de deur te zetten.

Maar de man kreeg daartoe niet de tijd.

Raffles greep hem eenvoudig bij de arm, duwde hem het vertrek uit, op de gang en riep hem toe:

— Als ik hier klaar ben zal ik je wel bellen om me uit te laten.

Daarop wierp hij de deur dicht en schoof er de knip op.

Hastings had dit korte toneeltje waargenomen met een verbaasde blik in zijn flitsblauwe ogen.

Er was weinig meer te zien dan zijn hoofd en zijn schouders die uitstaken boven de dikke laag schuim, die op het water dreef.

— Wat moet dat betekenen, mijnheer? vroeg hij met een stem die trilde van kwaadheid.

— Dat zal ik je aanstonds zeggen, mooie meneer, antwoordde Raffles vriendelijk, terwijl hij zijn hoed op de toilettafel zette.

Vervolgens keek hij om naar een lege stoel, zag er een in een hoek staan, plaatste deze vlak voor het bad, ging er op zitten en kruiste de armen.

Hastings had dit alles met van nijd gloeiende ogen en toenemende woede aanschouwd. Hij besepte maar al te

goed dat hij in adamscostuum en druipend van zeepsop weinig kon doen.

— Wilt gij mij nu eens zeggen, waarom gij hier zijt binnengedrongen? schreeuwde hij rood van drift.

— Daar komen wij aanstonds toe, meneer Hastings, antwoordde Raffles, laten wij ons volstrekt niet overhaasten, wat ik u verzoeken mag.

Hij bekeek even het rode hoofd dat als het ware bovenop de witte laag schuim dreef en vervolgde:

— Gij moet weten, meneer Hastings, dat het altijd mijn hartewens is geweest eens van aangezicht tot aangezicht tegenover een laaghartige schobbejak te staan. Je zult dus begrijpen hoe verheugd ik mij voel, nu ik eindelijk mijn wens vervuld zie. Want in waarheid, meneer Hastings, ik geloof, dat ik niets liever zou doen dan je een pak slaag voor je blote portes posteriores te geven.

Het rode hoofd op de zeeplaag veranderde plotseling van kleur, het werd van rood vaalgroen.

— Dat zult gij wel laten, mijnheer, schreeuwde hij woedend, terwijl hij de gebalde vuist tegen Raffles ophief, zodat de schuimvlokken in het rond vlogen. Wat heb je tegen me?

— Ik wens niets liever, dan je dat eens ronduit te vertellen, hernam Raffles met onverstoorbare kalmte. Luister maar: Acht jaren geleden heb je met behulp van je vriend Joseph Garland met een schandelijke streek een lief, onschuldig meisje tot wanhoop gebracht. Aha, ik zie, dat deze mededeling indruk op je maakt.

Dat was inderdaad de waarheid, want Ralph Hastings klemde zich met zijn beide handen aan de rand van de badkuip vast, leunde er met zijn kin op en staarde Raffles met glazige ogen aan.

— Ik zal je niet eens behoeven te herinneren aan de middelen, die je toen gebruikt hebt, want die ken je zelf maar al te goed. Richard Carnduff heeft, daar je er goed voor gezorgd had, dat de schijn tegen hem was, het land verlaten. Maar daarmee was je niet tevreden. Je zag al gauw in, dat Dorrit Donaldson toch niets van je wilde weten, en daarom

heb je je op haar vader willen wreken op een wijze, die beneden alle critiek is. Durf je het ontkennen?

— Als Garland gekletst heeft, dan kan ik mij die moeite wel besparen, bromde Hastings.

— Precies, riep Raffles uit. Dat is een verstandig woord. Maar daarmee zijn wij nog niet van elkaar af. Ik zou wel eens willen weten, of je die bekentenis tegenover Richard Carnduff zelf zoudt durven herhalen.

Nu vloog Hastings half overeind, hief de beide armen met een verschrikt gebaar ten hemel uitroepend:

— Is Richard Carnduff dan hier?

— Ja, waarde heer, twee dagen geleden hier gearriveerd, antwoordde Raffles met een grijnslach.

— En weet hij dat alles?

— Nog niet, maar hij zal het weten, want ik ga het hem direct vertellen, vervolgde Raffles, steeds met dezelfde suikerzoete uitdrukking op het gelaat.

Deze mededeling scheen Hastings zo te treffen, dat hij met een snelle beweging onder het schuim dook, zodat het water in een hoge golf over de rand van de kuip stroomde en een ogenblik was de bader geheel verdwenen.

Toen verscheen er langzaam weer een hoofd boven de oppervlakte, met schuim in ogen, mond, oren en neusgaten.

En zwakjes klonk het uit die schuimbal:

— Dan ben ik verloren.

— Als je er eens van door ging? stelde Raffles voor.

Het hoofd kwam iets verder boven.

Hastings veegde het schuim van zijn mond en riep gretig:

— Er zal mij niet veel anders overblijven.

— Precies! riep Raffles opgewekt uit, het is nu twee uur, om vijf uur gaat er een trein van het Victoriastation waarmee je om 8 uur in Dover bent, de boot vertrekt om half negen naar Calais en daar kun je de volgende ochtend omstreeks half vier aankomen. Als ik mij niet vergis, vertrekt er reeds een half uur later een trein naar Paris. Ik zou je sterk aanraden, daar-

van gebruik te maken, want ik kan je de verzekering geven, dat Richard Carnduff over je heeft gesproken op een wijze, dat ik geen penny voor je leven zou geven, als hij je mocht tegen komen. Nu was Hastings niet alleen een grote schurk, maar tevens een lafaard. Hij bedacht zich dus niet lang, maar riep:

— Ik zal uw raad opvolgen, hoe eerder hoe liever.

— Dat is dus afgesproken. Nu heb ik je nog een ding te vragen, ben je soms nog in verbinding gebleven met Richard Carnduff nadat hij Londen en Engeland had verlaten?

Hastings knikte toen zwijgend.

— Grote goden, je bent nog een groter ellendeling dan ik eerst vermoedde. Dank je goed gesternte, dat ik geen zin heb je blote body te aanschouwen, want een Adonis ben je niet. Anders zou ik je een lesje geven, dat je zou heugen. Zijn er misschien brieven, voor haar gekomen. Waar zijn die brieven, want ik behoefde niet eens te vragen of je ze aan Dorrit hebt gestuurd. Zeker in je secretaire? Waar zijn de sleutels? In de zak van je pantalon, die hier over deze stoel hangt? O, geef je vooral

geen moeite; ik kan ze zelf wel vinden.

Met een paar passen was Raffles bij de stoel. Hij nam de broek, haalde er een bos sleutels uit, en opende de deur, zonder acht te slaan op de hevige protesten van de man in de badkuip.

Hij opende een paar deuren en had al gauw het vertrek gevonden, waar de secretaire stond. Zonder enige moeite opende hij de rollep, en binnen een minuut had hij een stapeltje brieven gevonden, die nog in de enveloppen zaten en volgens de postzegels en het poststempel uit Canada kwamen. Op de achterzijde stond met een krachtige hand de afzender geschreven: Wilton, Fort Churchill, Hudson-Baal, Canada.

Raffles pakte het hele stapeltje bijeen, uitte een hartige vloek aan 't adres van de vent in de kuip en trad de badkamer binnen kortaf zeggend:

— Ik reken er op, dat je over een paar uren vertrokken bent, meneer Hastings.

Zonder te groeten passeerde Raffles Hastings, die juist een paar onmisbare kledingstukken had aangetrokken, en verliet het vertrek.

HOOFDSTUK VII

HERENIGD

Nog dezelfde dag begaven zich Raffles, Brand en de trouwe chauffeur Henderson naar London Airport, waar, in een privé hangar Raffles' nieuwe vliegtuig stond, een toestel, voorzien van de nieuwste snuffjes, waarmee een grote snelheid kon worden bereikt en dat binnen een etmaal kon landen op het Amerikaanse vliegveld Idle wild, waar Raffles eveneens een hangar voor eigen gebruik had laten neerzetten.

De overtocht naar New York had zonder enig ongeval plaats, en wel binnen de vierentwintig uur.

Toen zij uitstapten, na de nodige douaneformaliteiten te hebben vervuld, begaf Raffles zich met zijn reisgenoten naar Long Island en kocht daar een

goede en snelle tweedehands auto, opdat zij niet van de treinen afhankelijk behoeften te zijn.

Zij sliepen in een der grootste hotels en de volgende ochtend om 8 uur aanvaardden zij de reis naar de oevers van het Hudson Meer.

In rechte lijn bedraagt de afstand van New York tot Fort Churchill iets meer dan 2.500 kilometer, maar de reizigers waren wel genoodzaakt, een vrij grote omweg te maken, omdat de wegen, geschikt voor automobielen in deze streken van Amerika en Canada schaars zijn.

Zij deden dan ook twee volle dagen over de weg, die hen langs het Huron-Meer, het Boven-Meer, het Meer van

Winnipeg en ten slotte langs het Elitaway-Meer voerde, een vijftal mijlen ten zuiden van de Seal Rivier gelegen.

Juist vier dagen, nadat zij Londen hadden verlaten, reden de drie mannen Fort Churchill om acht uur in de avond binnen.

Raffles liet zich dadelijk naar het huis van de sheriff van het dorp brengen, die de drie vreemdelingen vriendelijk ontving en naar hun verlangen vroeg.

— Kent gij een zekere Dick Wilton, sheriff? vroeg Raffles.

— Zeker, mijnheer, de arme kerel ligt een paar weken in ons ziekenhuis.

— Het spijt mij te horen, dat hij ziek is. Ernstig? vroeg Raffles.

De sheriff haalde zijn schouders op.

— Ik weet het niet. Hij is van zijn paard gevallen en geruime tijd bewusteloos geweest.

— Woonde hij hier?

— Neen. Hij was cowboy op een ranch, enige mijlen hier vandaan, maar hij had hier enige vrienden, die hij vaak bezocht, en ook zijn zoontje woonde hier.

— Bij wie?

— Bij Fred Hamilton.

— Zijn adres?

— Vlak hierover, een groen geschilderd huis, met een blauwe paardepaal voor de deur.

— Hoe is het nu met hem?

De sheriff haalde weer zijn schouders op en zei:

— Zoals ik u al vertelde, is hij van zijn paard gestort en kreeg een hersenschudding. Hij is nu zo goed als genezen, maar de arme kerel is waarschijnlijk zijn geheugen voor goed kwijt. De dokter zegt, dat alleen een zeer hevige aandoening, zoals een plotselinge schrik of een zogenaamde shock hem zou kunnen genezen.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, sheriff, zei Raffles. Ik ben een vriend van Dick Wilton, en ik kom, om hem naar Europa over te brengen, waar men met groot verlangen zijn terugkomst tegemoet ziet.

— Dan vrees ik, dat zijn verwanten een bittere teleurstelling wacht, mijn-

heer. Wilton is bijna geheel suf en herkent niemand meer, zelfs zijn kind niet.

— Dat is diep treurig, sheriff, maar wij hebben in Europa zeer kundige geneesheren, en ik hoop dat zij hem zullen kunnen genezen.

Raffles herhaalde zijn dankbetuiging, waarna de drie mannen de woning van de sheriff verlieten, de straat overstaken als men die naam mag geven aan een sintelpas, en klopten op de deur van het groen geschilderde huis.

Dadelijk werd de deur geopend door een jonge vrouw, die enigszins verschrikt terugweek op het zien van de drie vreemdelingen.

— Wij zijn goede vrienden, mevrouw, zei Raffles lachend. Wij zouden gaarne mijnheer Hamilton spreken over Dick Wilton, zijn vriend.

— Kom dan binnen, heren. Dan zult gij zeker welkom zijn.

De drie mannen werden nu in een vertrek gelaten, waar een man aan tafel zat, die een kleine jongen hardop uit een oud boek voorlas en die dadelijk op stond, toen zijn vrouw de bezoekers binnen had gelaten.

Raffles deelde in korte woorden de reden van zijn bezoek mee, en verzweg ook niet, wie Dick Wilton inderdaad was.

— Ik heb altijd iets dergelijks vermoed, mompelde Hamilton. Hij was veel te fijn en te beschaafd voor het leven dat hij leidde.

— Weet gij, of hij papieren bij zich had? vroeg Raffles. Gij zijt immers zijn beste vriend hier?

— Ja, mijnheer, en daar ben ik trots op. Maar van zijn verleden weet ik niet veel. Hij scheen zich daar zeer ongaarne over uit te laten. Maar ik heb dadelijk begrepen, dat hij hier niet thuis hoorde, en ook, dat hij vaak zeer treurig gestemd was.

— Hij is hier getrouwd, niet waar?

— Ja, met een meisje, dat zeer veel van hem hield. Haar geluk heeft echter slechts kort geduurd. Zij is aan een kwaadaardige koorts gestorven, voor haar kind een vol jaar oud was.

— Zou ik de patiënt nu kunnen zien?

— Als ik met u mee ga, wel. De ge-

neesheer is een vriend van mij.

— Laat ons dan gaan. Later zal ik mijn legitimatiepapieren van de Londen- se notaris tonen, die mij het recht geven, uit de naam te handelen.

De vier mannen verlieten nu het huis en bereikten het houten ziekenhuis.

Zij werden door de geneesheer ontvangen, die juist zijn avondronde had gedaan.

Hamilton stelde de dokter met enige woorden op de hoogte.

Deze schudde het hoofd.

— Ik wil gaarne aannemen, mijnheer, zo wendde hij zich tot Raffles, dat de Europese geneesheren het verder hebben gebracht dan ik, die hier nu bijna dertig jaren aan een stuk heb gewoond, zonder met de beschaving in aanraking te komen, maar ik vrees, dat zij mijn mening zullen delen, en dat de arme jongen zijn geheugen nooit zal terugkrijgen, als er zich geen wonder voordoet. Wees zo goed mij te volgen, dan zal ik u bij hem brengen. Hij zou juist over twee dagen als genezen worden ontslagen en bij onze vriend Fred Hamilton zijn intrek nemen.

Allen begaven zich nu naar de ziekenzaal, waar Richard, Earl of Carnduff achter een kamerschut, op zijn bed lag uitgestrekt.

Raffles trad nader.

Carnduff keek hem onnozel aan, terwijl zijn vingers zenuwachtig met de franje van zijn dekens speelden. Hij scheen geen der andere mannen te herkennen. Toen liet hij een kinderachtig lachje horen en wendde het gelaat naar de muur.

Hamilton loosde een diepe zucht.

— Zo is hij nu al sedert weken, zei hij op doffe toon.

— Zeg mij eens, mijnheer Hamilton, vroeg Raffles, weet gij ook, of Richard Carnduff hier in Canada nog vrienden heeft gehad, voor hij naar de ranch kwam?

— Ja één, die buitengewoon veel op hem moet hebben geleken, naar zijn zeggen. Over die dubbelganger sprak hij mij vaak.

— Dan is alles zo helder als glas, zei Raffles half binnensmonds. Die vent

heeft het oproepingsbericht in de bladen gelezen, en is naar Fort Churchill gekomen, om Dick te doden en zijn plaats in te nemen. Het toeval nam hem echter het werk uit de hand, en hij behoefde niets anders te doen dan zich van de papieren meester te maken, die hem moesten legitimeren.

— Dan moet het dat bericht geweest zijn, dat hem aanstonds naar de ranch deed terugkeren op die noodlottige zondag, riep Fred Hamilton uit. En wat de diefstal van de papieren betreft: hier in het ziekenhuis is inderdaad ingebroken, twee dagen na de opneming van Carnduff. Niemand vermiste iets, en wij meenden dat de inbrekers in hun werk gestoord waren. Wat een elendeling.

— Wees gerust, mijnheer Hamilton, zei Raffles. Hij zal zijn gerechte straf niet ontgaan.

Daarop wendde hij zich weer tot de dokter en vroeg:

— Kan ik de patiënt morgenochtend komen afhalen?

— Zodra gij u bij onze sheriff gelegitimeerd hebt, mijnheer.

— Dan blijft mij nu niets anders over, dan u dank te zeggen voor uw bereidwilligheid, dokter. Is er hier in de buurt een logement, waar wij kunnen overnachten? Wij stellen onze eisen niet hoog.

— Het spreekt van zelf, mijnheeren, dat gij vannacht mijn gast zijt, zei Hamilton. Er is in mijn huis ruimte genoeg, en de kleine Francis kan dan vast wat aan u wennen. Het spijt mij heel erg, van de lieve jongen te moeten scheiden, maar ik voel dat het voor zijn bestwil is.

Raffles nam de uitnodiging aan en spoedig waren allen in diepe rust.

De volgende ochtend toonde Raffles zijn papieren aan de Sheriff, die waarschijnlijk nog nooit van zijn leven een echte lord gezien had, en een uur later was Richard Carnduff met zijn zoon op weg naar Europa.

De patiënt had zich zonder enig bezef, en zonder tegenstand te bieden naar de auto laten brengen, en met spoed werd de reis naar New York aanvaard.

Gedurende de gehele reis had Ri-

chard Carnduff geen woord gesproken, en alleen nu en dan een verbaasde blik op het voorbijvliegende landschap geworpen.

Veilig en wel bereikten de reizigers de toegangsweg naar New York.

En toen, als het ware in het gezicht van de haven, gebeurde er iets, dat, helaas, de kolommen van de kranten elke dag moeten opnemen: een verkeersongeluk.

Bij het passeren van een tegenligger kwam een auto, die op weg was van New York naar Long Island in botsing met een vrachtauto.

De gevolgen waren verschrikkelijk. De auto van de automobilist, die de aanrijding veroorzaakt had en die later bleek onder de invloed van sterke drank te verkeren, werd volkomen in elkaar gedrukt en de bestuurder was op slag dood. De chauffeur van de vrachtauto werd uit de cabine geslingerd en bleef heerlijk gewond op de weg liggen.

De andere auto's moesten natuurlijk plotseling stoppen en bij deze manoeuvre wist de bekwame chauffeur, die Henderson was, de wagen voor onheil te behoeden, hetgeen echter niet wegnam, dat de inzittenden geweldig door elkaar geschud werden. Richard Carnduff stootte zijn hoofd tegen een der zijkanten en was enkele ogenblikken volkomen verdoofd, maar spoedig kwam hij bij en keek zijn zoontje, dat volkomen ongedeerd was gebleven, eerst verwonderd, daarna vol liefde aan.

Hij drukte de knaap aan zijn borst en overlaadde hem met kussen.

Toen keek hij met verwondering om zich heen. Hij begreep blijkbaar niet hoe hij in een auto was komen zitten en zag met toenemende verwondering hoe politie-agenten en in het wit geklede mannen en vrouwen zich beijerden om in de ontstane chaos enige orde te brengen en de gewonden te helpen.

Met grote ogen keek hij Raffles, Brand en Henderson, die uitgestapt waren om te zien of zij konden helpen, hetgeen nu niet meer nodig was aan, toen dit drietal weer in de wagen stapte.

Raffles zag direct wat er gebeurd was. Door de schok en de daarop volgende

schrik was het wonder gebeurd, waarover de geneesheer in Churchill gesproken had.

Hij keek Raffles met een verschrikte blik aan, maar waarin duidelijk het licht van de rede weer te herkennen viel.

— Wat is daar gebeurd, mijnheer? Wie zijt gij? Hoe kom ik hier. Wat doe ik in deze auto?

Raffles legde hem kalmerend de hand op de arm.

— Vraag nu vooral niet verder, zei hij. Ik verzeker u, dat alles zal worden opgehelderd. Gij zijt zeer ziek geweest, en de plotselinge schrik van zoëven heeft u, op wonderbaarlijke wijze, weer genezen. Vooruit, Henderson, wij moeten hier zien weg te komen.

Niet zonder moeite stuurde Henderson de wagen door het gewoel, ontstaan door de toeloop van de opdringende menigte die nieuwsgierig was komen toelopen.

Weldra hadden zij de garage bereikt, en de auto ingeleverd.

Gedurende al die tijd had Richard Carnduff zonder een woord te spreken zijn zoontje tegen zich aangeklemd gehouden, als vreesde hij, dat men hem het kind zou trachten af te nemen.

Een uur later waren allen klaar om in het vliegtuig te stappen, en nu deelde Raffles langzaam en voorzichtig aan Dick Wilton, voortaan Lord Carnduff, alles mede, wat er sedert zijn val van het paard was voorgevallen, zowel te Fort Churchill als in Engeland.

Met tranen van dankbaarheid in de ogen greep Carnduff de hand van de man, die, zonder hem zelfs te kennen, zijn leven en eer had gered.

Juist vijf dagen na hun vertrek, kwamen Raffles en zijn reisgenoten weer te Londen aan.

Zonder een ogenblik te verzuimen reden zij naar de woning van notaris Deacon, die Raffles reeds telegrafisch op de hoogte had gebracht.

En spoedig werden zij binnengelaten in het grote vertrek, waar de notaris aan zijn schrijftafel gezeten was.

Hij stond dadelijk op, en ging de binnentredenden tegemoet.

Zijn ogen dreigden uit hun kassen te puilen, toen hij Lord Carnduff gewaar werd.

— Het is om aan spoken te geloven, mompelde hij. Als twee druppels water gelijken zij op elkander.

— Maar dit is de echte, notaris, zei Raffles glimlachend. Kijk zijn zoontje maar eens aan. Die andere knaap is brutaalweg gestolen door de nagemaakte Carnduff. Is alles in orde, en verwacht gij hem?

— Gij komt als geroepen. Die dubbelganger moet over tien minuten hier zijn.

— Dan zullen wij ons maar vast gaan verbergen, zoals wij hebben afgesproken. Is dit de kamer?

— Ja, mylord. Zoals gij ziet, kunt gij de deur openlaten en u achter het gordijn verschuilen, zodat gij ook alles zult kunnen horen.

— Goed. Kom lui, het laatste bedrijf gaat beginnen.

Allen verscholen zich nu achter het aangewezen gordijn en behoefden niet lang te wachten, want juist op tijd trad de misdadige dubbelganger het vertrek binnen.

— Kan ik nu eindelijk beschikken over de nalatenschap, mijnheer de notaris? vroeg hij ongeduldig. Mij dunkt dat ik nu lang genoeg gewacht heb.

— En gij zult zelfs nog veel langer moeten wachten, klonk plotseling de krachtige stem van Raffles, terwijl hij te voorschijn trad op de voet gevolgd door Carnduff en Charles Brand.

Met een kreet van woede en schrik wendde de bandiet zich om.

Hij werd zo bleek als een lijk, toen hij Carnduff zag en van schrik haast verlamd, mompelde hij.

— De partij is verloren... doe met me wat ge wilt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

GEEN ALIBI

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** f. 5,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandientemmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266